

Khánh Như

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 1

Lớp 12C1 của Đoàn nổi tiếng nhất khối và in đậm trong tim thầy cô nhờ tài quậy siêu đẳng của gần bốn mươi mái đầu xanh... rêu. Nhất là vào những buổi sinh hoạt hoặc nghỉ tiết đột xuất. Bởi vậy mà chả trách năm ngoái, lớp Đoàn bị đổi cô chủ nhiệm tới hai lần. Cô Trinh dịu dàng, yếu điệu như chiếc lá thu mơ đã "gút bai" lớp Đoàn không một tiếng tạ từ. Đến cô Mai, có lẽ nhờ cảm tình "chúa tể sơn lâm" và có thừa kinh nghiệm "thống trị" nên mới thống lĩnh được bầy "sa tăng" lớp Đoàn nửa năm còn lại!...

Nhưng chuyện đó đã xưa lắc tí tề. Vì đó là chuyện của năm ngoái... Còn năm nay? "Que sera sere?" Vì vậy Đoàn luôn cầu mong cho bầy yêu tinh của lớp Đoàn thấy được giá trị của việc học, hay ít ra cũng "biết điều". Không học thì để cho thiên hạ học! Bởi năm nay là năm cuối cùng được ngồi "vắt chân chữ ngũ" trên ghế nhà trường, còn được làm kẻ đứng thứ ba sau quỷ và ma, và quan trọng nhất là năm nay lớp Đoàn sẽ phải vác lều chõng lên đường "lai kinh ứng thí"... đại học.

Điều cầu mong của Đoàn thực tế và ngọt ngào như viên kẹo thơm trong miệng và Đoàn cũng biết chỉ có thời gian mới trả lời đúng chóc mọi việc,

mọi ước mơ của mỗi con người.

Tháng chín, mùa thu, bao cánh bướm trắng thướt tha lại lũ lượt bay về cổng trường vui cũ. Những cái đầu húi cua kiểu Lam Trường, đầu đinh, đầu "năm năm" của Đan Trường, đầu tém tóc của các đấng "mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao" cũng rục rịch vai ba lô, tai thọc túi quần ì xèo đến lớp.

Đầu năm, chuyện học hành của lớp Đoàn yên bình trôi qua từng ngày như những tờ lịch nhẹ nhàng rơi.

Có lẽ dân quậy còn "án binh bất động" hay "tịt ngòi" hết rồi cũng nên!

- Ôn trời! - Lớp trưởng Vân Anh mỉm cười tinh nghịch. - Im ru bà rù! Coi bộ y hệt như "những con chim ẩn mình chờ chết"... Cầu trời cho những con ma quậy bị "liệt mồm", hết "ngứa ngứa tay chân" cho đến ngày tất cả đều ngâm câu "Sĩ tử lên đường vai đeo lọ!..."

Phen này quý đã chịu tu. Dân "gạo cội" mừng thầm. Những con sâu không còn làm rầu nõi canh nữa.

Chim chóc ca vang đón chào bình minh tươi sáng của lớp 12C1!

Ban cán sự lớp vui mừng hí hửng trong lòng. Đó là các tay có thành tích học tập cừ khôi, luôn giựt giải quán quân từ trên đếm xuống. Đứng đầu ban chỉ huy lớp là "lớp chần" Vân Anh. Hai quân sư "quạt máy" của Vân Anh là phó học tập Nguyệt Quê và phó văn thể Hương Trâm. Cả ba đều "mỗi người mỗi vẻ mười phen vẹn... bù".

Mọi người chịu học, ban cán sự lớp khoái tử tử. Còn Đoàn - Đoàn cũng mừng hết lớn!

Đoàn chỉ là một phần tử nhỏ xíu xíu của lớp, một "phó thường dân Nam Bộ" như bao nhiêu phó thường dân nằm trong hộ khẩu 12C1. Nhưng kể từ ngày cái khiếu viết văn chương thơ phú "trời cho" của Đoàn bị thiên hạ phát hiện, Lê Nguyễn Thục Đoàn đã bị chúng bạn công kênh lên ghế cán sự văn của lớp. "Ác đạn" thay! Thế là nghiêm nhiên Đoàn cũng có chân trong thành

phần ban "hương chức hội tề" của lớp.

Khổ thay Đoan lại hiền khô mới chết! Chúc vụ đó lâu ngày Đoan đã tự giác quên lãng luôn cho thêm ÔphêÔ thấm thân. Trong lớp, ai hoạt động gì kệ ai. Đoan chỉ lo học. Đoan ít thích tham gia tranh luận hoặc có ý kiến, ý cò chi hết. Đoan hiền queo, tính tình đơn giản, hay giúp đỡ bạn bè nên người thương Đoan rất nhiều. Còn kẻ ghét Đoan, bảo đảm kiếm đủ mắt hồng có một tên!

Niềm vui "thái bình thịnh trị" chưa đậu ở trong tim người bao lâu thì dùng một cái, cô Dung lớp Đoan bỗng được lệnh chuyển về quê của cô mãi tận Đơn Dương.

Tin cô Dung chuyển về quê bỗng trở thành đề tài "giật gân" của lớp. Những cái mồm nhiều chuyện bắt đầu bép xép và những cánh tay "siêu quậy" cũng được dịp khuấy động không khí yên ổn trong lớp lâu nay. Dân lý sự bắt đầu tán hươu tán vượn. Những bộ trí não chỉ thông minh về những chuyện tầm phào cũng bắt đầu hoạt động. Nhưng rất ít người thắc mắc vì sao cô không chuyển đi từ đầu năm học, ngoại trừ, lớp phó học tập Hương Trâm, con nhỏ "nhang thơm" đã vén mái tóc đen mượt xoa ngang vai của Vân Anh thì thảo vào tai người ta câu gì đó.

Vân Anh khẽ nhếch môi cười làm cho một lúm đồng tiền độc nhất trên má trái của nó lõm xuống trông thật dễ ư.

- Ủ há! Tao cũng nghĩ như mi. Hồng chừng giấy tờ chuyển chuyển của cô bị trục trặc vì lý do kỹ thuật gì đó... nên bị chậm đó mà!

Ở bàn trên con Nguyệt Quế cũng bị ngứa miệng lây:

- Ê, theo tin của đài khí tượng thủy văn năm nay lũ về sớm. Dám cô sợ lũ "càn" về thành phố Bắc nên cô đông về miền cao tránh lũ sớm đó tội mày!

Vân Anh che miệng cười khúc khích. Hương Trâm liếc xéo Nguyệt Quế:

- Đúng là "sư tử" của chú Cuội cung trăng!

Lớp bắt đầu náo nhiệt y như phiên "chợ tình" ở miệt Sapa. Trống đổi giờ đánh thùng thùng có hơn năm phút rồi mà cô Vân dạy Sử cũng chưa thấy vào. Ở dãy bàn thứ tư, tiếng Hạnh "xù" ré lên "mở hàng" cho cuộc bàn luận tào lao.

- Sao bữa nay cô Vân đi trễ quá ta?

- Tao biết "lý vo" cô Vân đi "chẽ" dzò! - Nhỏ Tuyết lùn vo vánh bằng cái giọng sai chính tả khủng khiếp.

Bên dãy bàn của dân mây râu có giọng nói "trịch thượng" của một cái mồm cất lên:

- Ai biết đâu à? Nói thử nghe chơi!

Tuyết "lùn" đứng nhóng lên. Bởi nó có chiều cao rất khiêm nhưng, ngó về phía dãy bàn phát ra câu nói vừa rồi. Mớ tóc ngắn không ra ngắn, dài không ra dài của model chờ mi được nó buộc túm lại bằng một sợi dây thun trông giống như cái đuôi của mấy chú gà con mới mọc lông đuôi. Khi Tuyết lùn đứng lên phô cái "đuôi gà", một số giọng cười bắt đầu ré lên, trước bé sau to dần rồi lan ra cả lớp. Thì ra không biết tay tổ nữ nhi nào chơi khăm đã gắn vào cái đuôi gà con ấy một mảnh giấy "kiss me, please!" tỏ bố.

Tội nghiệp Tuyết "lùn" vẫn vô tư, không hề biết cái mảnh giấy tai quái kia đang "hiện diện" trên mái tóc đuôi gà của mình. Nó lại càng không biết tại sao khi nó nhóng lên tìm cái tên ma đầu nói năng trịch thượng kia thì nó lại bị "pháo kích" bằng mồm dữ vậy?

Phát hiện nguyên nhân của tràng cười là trò chơi độc đáo trên đầu Tuyết, Vân Anh ra hiệu cho Đoan kéo nhỏ Tuyết ngồi xuống rồi nhanh tay rút ngay cái que kem có dán mảnh giấy ghi hàng chữ độc địa trên đầu nó xuống.

Nhờ khéo tay, Đoan rút được cây trâm trên cái đuôi gà xước của nhỏ Tuyết xuống êm ru. Vân Anh chặn một tay lên ngực thở phào.

- Hú hồn!

Không khéo sẽ có một màn đại chiến bằng mồm rất kịch liệt, bởi Tuyết "lùn" tuy nhỏ con nhất lớp nhưng nó lại là đứa rộng miệng nhất và ít khi nào nó tha cho bất cứ một tên húi cua hay áo dài nào lỡ đụng nhằm nó. Bởi rứa mấy tay trai tráng trong lớp Đoàn mới gán thêm cho Tuyết "lùn" một "hỗn danh" nghe rất ư đã đã là Tuyết "lòi mà lùn"!

Hồi mới nghe biệt danh thứ hai của Tuyết, Đoàn không hiểu mô tê chi ráo. Đến lúc được con Hương Trầm giải thích tỉ mỉ rằng "lòi mà lùn" nói ngược lại có nghĩa là "lùn mà lòi". Lúc đó Đoàn mới bật ngửa. Mới hay mấy ông sa tăng lớp Đoàn "trắng trơn" chưa từng thấy trên đi.

Tuyết "lùn" ngồi xuống ghế. Bụng nó vẫn còn tức ầm ạch chuyện không dung bị làm "bia cười" cho thiên hạ. Rồi tự nhiên con nhỏ Đoàn kéo nó xuống. Nó nghĩ hình như có chuyện quanh co gì chi đây mà mọi người cố tình "diêm" nó. Nó cố gắng lắm mới nuốt nổi cục giận to đùng xuống cái dạ dày trống trơn và tự an ủi mình bằng câu "quân tử trả thù mười năm cũng chưa muộn". Nó lầm bầm:

- Được rồi! Hãy đợi tao! Ta không bỏ qua cái sự dzô dziên của chúng bây đâu!

Giải quyết xong cái món Tuyết "lùn", Vân Anh thấy yên bụng một chút. Nhưng tiếng cười vẫn còn hi hi, hích hích ở một vài nơi. Vân Anh bước lên bục ổn định lớp.

- Các bạn ơi, trật tự đi! Tôi xuống văn phòng xong lên liền. Nếu thật sự cô Vân nghỉ thì mình sẽ bàn việc tiền cô Dung.

- Hoan hô! Chí lý! Chí lý!

- Đi nhanh lên đi! Đi chậm là tội này quây à!

Đó là tín hiệu của "chiến tranh bùng nổ". Thằng Tín "điệu" xóm nhà lá cũng là tác giả của câu nói trịch thượng chọc sùng Tuyết "lùn", đã phát quả pháo đầu tiên.

Vân Anh bay xuống văn phòng không tới năm phút đã về tới lớp thở phào hỏn hển. Mặt cô xanh lè vì chạy. Vân Anh lau mồ hôi trán bằng chiếc khăn tay trắng bong có thêu hai mẫu tự V.A trên góc khăn. Nó cười thật tươi. Cái lúm đồng tiền một bên má lại lõm xuống xinh đáo để. Vân Anh thông báo:

- Bây giờ chúng ta có thể bàn về việc tiễn cô Dung. Nhưng phải nhớ là cần giữ trật tự nếu không sẽ bị "hốt" hết về văn phòng.

Hạnh "xù" hăng hái đứng lên. Nó được gọi là xù vì mái tóc loăn xoăn bùng ra như một đồng bụi nhùi làm cho cái đầu của nó thù lù quá khổ.

- Lớp trưởng ơi, bạn có hỏi văn phòng vì sao cô Dung xin chuyển đi không?

- Dễ ẹt vậy mà cũng hỏi. - Quang "quậy" khề khà.

- Vậy tại sao cô chuyển đi? Bộ cô "ớn" tụi mình rồi hả? - Tiếng Quý "rùa" cất lên.

- Không ớn cũng không chán gì ráo! Đơn giản là cô đi "chống lầy". - Quang "quậy" khoa tay.

Tín "điệu" oang oang:

- Hay quá hé! Bộ mày là "má chồng" cô sao mà biết rành vậy?

Có tiếng cười hí hí bên phía con gái:

- "Ba chồng" chứ sao "má chồng" được! Chắc nó mới bị phẫu thuật thay đổi giới tính rồi quá!

- Một không! - Thằng Phát mập có cái miệng túm rùm, móm xòm, không thấy môi trên, mặt nó trệt lét như cái mày ốc nên được gán cho cái biệt danh là "ốc mày" vừa giỡn giọng trọng tài.

Một giọng ca éo éo cất lên cùng với tiếng gõ bàn làm nhịp trống của nhóm Quang "quậy" và Quý "rùa":

- "Em đi lấy chồng, về nơi xứ xa, tí tí tí, tí tí tà..."

Vân Anh vỗ bàn đập đập. Bầy quỷ sứ cũng giả nai, vỗ bàn, đập ghế, la hét ồm ồm.

Đoan bịt hai tai lại, chịu hết nổi vì cái âm thanh hỗn tạp như một cái chợ "chồm hồm" ở một khu lao động bởi bọn chúng quá hưng phấn trước tin cô chủ nhiệm chuyển trường.

Dù cô chỉ mới dạy lớp Đoan chưa đầy một tháng nhưng Đoan cũng cảm thấy một niềm luyến tiếc thoáng đậu trong tim.

Cô Dung hiền hậu, giảng bài rất sâu sắc với đôi mắt đen lấp lánh và mái tóc dài đen mượt. Cô đọc thơ rất hay.

Cô đi, Đoan cũng thấy buồn. Tuy nhiên tình thầy trò giữa Đoan và cô chỉ mới nhen nhúm. Nên niềm luyến tiếc về cô với Đoan cũng nhẹ nhàng như những áng mây thu nhè nhẹ trôi qua bầu trời.

Trên kia Vân Anh đang cố ổn định lớp bằng một tiếng gõ chát chúa lên mặt bàn.

- Các bạn im đi chứ! Cứ mỗi người mỗi ồn làm sao bàn được việc chính?
- Thì bạn nói việc chính là việc gì đi chứ! - Tuyết "lùn" nhắc nhở.
- Đúng đó! - Hương Trầm thúc giục. - Vào đề lệ lên đi để tụi nó đâm bang mãi!

Vân Anh dọa:

- Nếu các bạn còn tiếp tục ồn, tôi đề nghị mời cô giám thị đến ngay.
- Nhiều tiếng xì xì nổi lên phản đối "bạo lực". Nhưng đòn "hù nhát" của Vân Anh coi bộ có "mười thần công lực" nên dân "qué" có phần bị tê liệt dây thần kinh chút chút. Chỉ còn nghe vài ba tiếng nhỏ xíu ở cuối lớp.
- "Nhát ma" con người ta hoài.

Biết đã có "ép phê", Vân Anh lật đật "túm" lấy thời cơ:

- Các bạn ơi, dù lớp mình chỉ mới học với cô Dung chưa đầy một tháng, nhưng để bày tỏ tình cảm tri ân của lớp, tôi đề nghị mỗi bạn bỏ ra một ít tiền để làm một bữa tiệc nhỏ và tặng cô một món quà làm kỷ niệm.
- Một ít tiền là "bi nhiêu"?

- Tui đồng ý! Nhưng phải rẻ rẻ à nhe! Tui hết tiền rồi đó! Má tui lúc này... thua số đề hoài nên... hông có "tằng" cho tui!

Một số kẻ lại cười rần. Vân Anh nháy Nguyệt Quế và Hương Trầm giữa lớp.

- Đề nghị hai ngàn đi! - Quy "rùa" lộp chộp phá bĩnh.

- Hai ngàn là nhiều đó mày! Một ngàn thôi! Mình làm gì ra tiền? - Tín "điệu" dài mồm nói.

Nguyệt Quế lừ mắt nhìn Tín "điệu". Cái thằng quỷ có mái tóc lúc nào cũng xịt keo bóng mượt và áo quần phẳng phiu không có một nếp nhăn. Nó chính là hiện thân của trường phái "vẹo" của lớp Doan.

- Chuyện này không phải chuyện đùa đâu! Nếu bạn không có tiền, tôi có thể tặng bạn phần tiền đó. Còn có mặt hay không là tùy ý bạn!

Nhiều tiếng vỗ tay, đập bàn lại vang lên:

- Ô ha! Hoan hô một tâm hồn cao thượng!

- Ui da! "Muôi mận" chưa em?

- Nhào! Chết dịch thằng Tín "điệu"!

- Bị rồi... "điệu" ời!

Hương Trầm nhanh chóng chế ngự ngay đám ồn:

- Đó là tấm lòng của Nguyệt Quế. Đề nghị chấm dứt chuyện của bạn Tín.

Mời Vân Anh bàn tiếp!

Đợi lớp yên, Vân Anh nhướn mày:

- Khi tôi nói, yêu cầu lớp trật tự lắng nghe và trình bày ý kiến nếu có. Đề nghị không bàn chuyện ngoài lề để tránh lãng phí thời gian vô ích. - Đảo mắt quan sát lớp một vòng nhằm dò xét tình hình, Vân Anh tiếp: - Vì cần có một món quà tặng cô nên tôi đề nghị mỗi bạn góp mười ngàn. Ta sẽ tổ chức một buổi tiệc nhỏ tiễn cô. Các bạn đồng ý chứ?

Người này dòm người nọ. Kẻ nọ ngó kẻ kia. Lớp yên lặng chưa từng có.

Vân Anh thừa biết đó là chiêu bắt đồng ý của tụi nó. Tuy vậy, vốn kiên nhẫn

và với kinh nghiệm tích lũy từ bao năm làm "đầu tàu", Vân Anh có một biệt tài "điều khiển từ xa" rất siêu đẳng. Cô nàng dịu dàng lên tiếng:

- Tôi đếm đến ba, cả lớp đưa tay lên nhé.

Và Vân Anh đồng dục đếm:

- Một... h... a... i!...

Khi cô nàng sửa soạn khép môi buông ra tiếng thứ ba thì một cánh tay thụt thò đưa lên hạ xuống. Một giọng ngập ngừng cất lên:

- Đề nghị chín ngàn đi! Tui bị em tui "thuổng" hết một ngàn xoi "xu xoa" hạt lựu rồi.

Lập tức một tràng cười nổi lên loạn xạ. Kẻ hiền nhất như Đoan cũng không thể nào ngậm miệng. Nhỏ Vân Anh, Nguyệt Quế, Hương Trầm cũng tức cười, nhưng sợ bị tụi quý làm lũng, cả ba cố gắng nuốt tiếng cười vào bụng bởi tác giả phát ngôn kia chính là Tuấn khờ, chàng khờ chính hiệu "con nai vàng ngơ ngác" của lớp.

Vừa nói xong sự thật "một chăm phần chăm" đã bị cả lớp cười rần rần, Tuấn khờ đỏ mặt tía tai, không biết mình đã làm gì quái gở để bị lớp cười dữ vậy. Tuấn thấy quê hết cỡ! Anh chàng cúi gằm mặt xuống đất ngấm mãi mấy ngón chân vô tội chứ chẳng biết nói gì hơn cho đỡ quê! Phước đức thay, lớp trưởng thấy vậy bèn gỡ quê cho Tuấn khờ:

- Bạn Tuấn có bao nhiêu thì góp bấy nhiêu. Trường hợp này đặc biệt. Còn các bạn đồng ý góp mười ngàn rồi chứ?

Trừ Tín "điệu", nó còn cay cú con nhỏ Nguyệt Quế vụ mặc cả ban nãy nên nó ngồi im một đồng, mặt mày chù ụ, không thèm đưa tay. Còn lại cả lớp đều đồng ý.

Vân Anh hỏi nhỏ hai nàng quân sư:

- Ê, còn chuyện ăn uống và quà cáp sẽ họp với ban cán sự lớp sau. Ý tụi mày thế nào?

- Bàn luôn với lớp, khỏi mất công triệu tập buổi họp khác với ban cán sự. -

Nguyệt Quế nhăn nhăn.

- Tao thấy mình nên cho lớp bàn tiếp về thức ăn và quà. Nhưng chủ yếu dựa trên ý kiến chủ đạo của bọn mình.

Vân Anh cười toe:

- Mà là chúa tể ăn hàng. Ra thực đơn đi.

Hương Trầm liếm môi:

- Bò tái me và xôi gà. Vừa gọn vừa ngon lại vừa dễ làm. Uống thì chơi nước ngọt, không đủ "tăng" thì dứt đá trà!

Vân Anh phục con nhỏ bạn có tâm hồn ăn uống quá xá cỡ. Nó vớ liền viên phấn ghi cấp tốc lên bảng hai món ăn chủ lực của buổi tiệc rồi thông báo:

- Hai món này gọn nhẹ và ít tốn tiền. Hơn nữa chủ yếu là tinh thần buổi tiệc.

Do vậy chúng tôi không thay đổi thực đơn nữa.

Đoan mím cười khi bắt gặp ánh mắt Vân Anh nhìn mình. Cô nàng che tập ngang má, thè lưỡi nhìn Vân Anh, "quả là miệng lưỡi lớp trưởng"!

Sau đó Vân Anh chuyển sang đề tài chọn quà tặng cô. Thôi thì mỗi người một ý. Kẻ muốn tặng cô hoa. Người thích tặng quà. Lớp lại nháo nhào về vấn đề hoa và quà.

- Tặng hoa mau tàn, cô để cho vào sọt rác và sẽ chóng quên lớp cho coi!

- Đúng đó! Bài dân ca Hái Hoa có câu "Hoa nào héo thì hái bỏ đi".

- Chứ để làm chi ừ... hoa tàn - Tuyệt "lùn" hát ong óng tỉnh bơ.

- Đúng rồi đó! Đừng tặng hoa cho cô! Hoa tượng trưng cho con gái. Hoa là chúa phản bội nên trời sớm cho hoa tàn! - Phát bô bô cái miệng.

- Hay! Hay! Hoan hô! Vậy thì tặng cô quà!

- Tặng quà gì hay hay đó nghe! Tặng quà dùm cô cũng hông có thêm... dùm đâu!

- Lớp trưởng ơi, tặng cô một cái kẹp tóc đi! Tui thấy tóc cô dài mà cô... hông

có kẹp để xài!

- Đừng tặng kẹp! Bèo lấm lóp trường! Tặng cô một đôi giày cao gót đi!

- Khùng! Ai biết được chân cô thế nào mà mua giày cho cô vậy!

- Ấy thôi mình mua cho cô cái cặp hộp và quyển sổ có ghi tên từng người của lớp mình đi.

- Chi vậy? Để cô "chửi" hả? Khỏi cần ghi tên mà cô cũng nhớ để "gào" lên rồi!

Vân Anh lại đập bàn chát chát để ổn định lại lớp.

- Làm ơn im lặng giùm! Các bạn cứ cà rồn không hà. Bây giờ tôi sẽ mời một bạn mà tôi nghĩ là sẽ dư sức "tư duy" cho chúng ta một món quà rất ý nghĩa cho cô. - Vân Anh nhướng mắt về hướng Đoan. - Mời cán sự văn cho ý kiến đi.

Tiếng vỗ tay vang dội.

- Đúng đó! Nói đi cán sự văn! Giấu nghề hoài!

Không thể ngồi ì được nữa. "Nhỏ Vân Anh này lợi hại thật!" Đoan nghĩ thầm và chậm rãi đứng lên.

- Ý kiến của tôi như thế này, các bạn xem có được không nhé!

- "Khanh" cứ nói đi! "Trầm" rất thích được nghe ý kiến của "khanh"!

Lại một tràng cười rân. Lại đập bàn huýt sáo ồm ồm.

Nguyệt Quế chống nạnh:

- Có im nghe người ta nói chưa! Mấy ông mất trật tự quá trời! Nói nhanh đi Đoan!

- Tôi nghĩ mình có thể tặng cô một bộ áo dài bằng gấm màu mỡ gà. Theo tôi, cô rất thích bài thơ "Áo Lụa Hà Đông" của Nguyên Sa mà cô thường đọc cho chúng ta nghe. Qua bài thơ, tôi thấy cô cũng thích áo lụa. Các bạn không thấy cô đi dạy mặc toàn áo lụa sao? Còn màu mỡ gà tức màu kem rất hợp với nước da của cô.

Ngừng lại một giây Đoan tiếp:

- Chúng ta tặng áo dài cho cô là món là vừa tầm tay của chúng ta. Nó vừa đơn giản lại vừa có ý nghĩa. Cô đi dạy sẽ thường sử dụng đến nó và như thế mà cô có thể nhớ đến chúng ta luôn.

- Hay! Công nhận lớp trưởng mình có con mắt nhà nghề dễ sợ khi chọn cán sự văn... ăn nói!

- Hoan hô cán sự văn!

- Cán sự văn thông minh nhất nhì nữ!

- Đề nghị cán sự văn làm "lớp chẳng" luôn đi! Còn "lớp chẳng" dìu vườn đi! Xuất đi!

Phát "ốc mày" phát biểu xong câu đó xóm nhà lá như bị điện giật nhảy từng từng như khi mắc phong. Chúng nó hò reo, ó ré um trời. Đứa thì vò đầu thằng Phát "ốc mày", đứa phấn khích hơn thì ôm hun nó "chóc, chóc", bởi hôm nay nó gan tàn bạo, dám ghẹo nữ hoàng "Elizabert tai to" của bọn nó. Vân Anh giận run. Nó xách cây thước báng trên bàn giáo viên quyết làm Tề thiên một trận. Còn Nguyệt Quế và Hương Trâm thì chơi chôi lông gà và chôi tàu cau xung trận. Chiến trường là xóm nhà lá. Bút chì, bút mực, thước kẻ, compa bay tá lả, chéo chéo như đạn pháo.

Cả lớp bắt đầu náo loạn. Bên con gái cũng xông vào yểm trợ cho Hai Bà Trưng xuất chinh đánh đuổi quân Nam Hán một trận toại bởi ông khói!

Bất ngờ thầy Nhi dạy toán nổi tiếng khó như... ông kẹ ùng ùng xuất hiện trước lớp. Thầy Nhi nỗ liền một tràng sủng liên thanh:

- Hay quá hé! Ở không quánh lộn hả? Già đầu lớn xác rồi mà còn ngu như con nít mới vô lớp sáu. Ai? Ai là kẻ chủ mưu?

Cái trán hói bóng lờng của thầy y như đường băng rộng thênh thang vắng lặng của một phi trường lúc máy bay đã "phi" hết. Hai con mắt thò lộ của thầy mở cực to và đôi chân mày như hai con sâu.

Lúc đó, Vân Anh mới thấy mình bầy quá. Cả bầy con gái vì bệnh vực lớp trưởng cũng thành bầy luôn! Đúng là giận quá mất khôn. Vân Anh đau khổ nhìn cây thước bằng trên tay mình và ngắm cây chổi lông gà, "củ" chổi chà trong tay hai "quân sư" mà muốn khóc.

- Lớp trưởng đâu? - Thầy hằm hằm hét tướng.

- ...

Cả lớp im thin thít. Mọi con mắt đổ dồn về phía Vân Anh mà không ai dám hó hé tiếng nào. Bất chợt ở đầu bàn hai, bên cửa sổ, Đoan đứng lên "rốp rêng":

- Thưa thầy... em là... lớp trưởng.

Ba đứa le lưỡi nhìn nhau lo sợ cho "tín mạng" của Đoan. Bởi nó dám "lấy thân mình lấp lỗ châu mai" cho Vân Anh. Nó dám qua mặt ông thầy "khó hơn ông trời". Bởi lớp Đoan không học toán với thầy Nhi nên Đoan tin chắc để gì thầy biết ai là lớp trưởng "thứ thiệt".

- Em là lớp trưởng hả? Em có bị điếc hôn mà để tụi nó làm giặc, em không nghe à?

- Dạ thưa thầy... cho em xin lỗi!

Đã lỡ leo lên lưng cạp Đoan bèn tìm kế đánh lạc hướng thầy Nhi:

- Dạ thưa thầy, không phải lớp em đánh lộn mà vì... chuột trên trần nhà rớt xuống bốn năm con nên mấy bạn xúm nhau đập chết đó thầy.

Có vài tiếng cười hí hí nổi lên. Vân Anh đã tỉnh hồn.

- Dạ đúng rồi đó thầy, tụi em đập chuột.

Ông thầy vẫn nhướn cặp mắt "óc bươu":

- Đập chuột gì mà người thì thước bằng, kẻ thì chổi lông gà?

Nguyệt Quế xách cây chổi chổi chà đưa lên:

- Dạ có chuột thiệt đó thầy. Nó bò lên chân mấy bạn, mấy bạn la làng, tụi em phải chặn tứ phía mới đập chết được bốn con. Em mới quét bỏ vô giỏ rác nè

thầy!

Có vài cái đầu cúi xuống cười hích hích.

Hai con sâu róm trên trán thầy đã giãn ra. Thầy thở cái khi làm cả lớp muốn đứng tim.

- Thôi, tha cho đó! Lần sau mà còn đập chuột ồn ào như vậy nữa tôi sẽ cho các em... ăn hết mấy con chuột đó!

Lúc này cả lớp mới nhao nhao:

- Dạ, cảm ơn thầy!

Vài cái cổ thập thò:

- Thầy ác thật!

Khi cái "sân phi trường" đã quay về lớp, mấy cái miệng lại chỉ chóc reo lên:

- Đội ơn "cứu tử" của thầy!

- Hoàng a mã "xức giá" hồi cung.

Bỗng thùng, thùng, thùng! Trống báo giờ giải lao vang lên giải thoát cho bấy khi xống chuông. Vân Anh thở phào phóng qua chỗ Thực Đoan, cười tươi như nắng sớm:

- Ê, đi uống đá me cho giải cảm! Ông thầy làm tao muốn... bình luôn! Hồng nhờ mày chắc tụi tao "lãnh đạn" hết rồi!

Đoan cười nhẹ:

- Tao trở tài ba xạo mà run gân chết! Thời may ông không dạy lớp mình nên hồng biết gì ráo.

Hương Trâm cười hích hích:

- Ông mà phát hiện ra lớp trưởng giả chắc chắn bị giữ sổ cả đám!

Nguyệt Quế cặp cổ Thực Đoan:

- Đi mày! Hôm nay Vân Anh sẽ cảm kích bao mày hai ly đá me, uống đã!

Ba con nhỏ kia cười hì hì:

- Ủ uống đã rồi bị "tào tháo rượt" cũng đã luôn!

Bốn đứa nắm tay nhau đi về phía căn tin, lòng hí hửng vì vừa trải qua một cơn "hồn vía lên mây".

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 2

Buổi tiệc tiễn cô Dung sau nhiều lần bàn cãi, rốt cuộc được tổ chức ở vườn nhà ngoại Đoan, thuộc vùng ngoại ô, cách thành phố không đầy năm cây số. Không khí nơi đây mát mẻ, thoáng đãng, thích hợp cho một buổi picnic ngoài trời. Nhất là vô cùng tiện lợi cho mấy chục cái mồm thuộc cỡ "ổng tà la hiện đại."

Khu vườn rộng mênh mông thiên địa, trồng toàn cây ăn trái tha hồ mà "lũm", mà nhai cho sượng miệng. Trái cây mùa nào thứ nấy. Ghé đây bất ngờ lúc nào cũng có thứ để ăn. Đó là hai món dừa và chuối, thứ trái cây "thâm niên" vườn nào cũng có, bà ngoại trồng để đón khách ghé bất ngờ. Tiệc tùng mà tổ chức ở đây thì quả là sành điệu hết ý!

Bọn "khỉ mắc phong" lớp Đoan tha hồ mà nhảy nhót, la hét bể làng, quậy... đục nước ao cũng chẳng ai thềm nói! Họa chẳng chỉ có lũ bướm ong, chim chóc, cá trong ao, cây trái, hoa cỏ trong vườn hết hồn một bữa mà thôi!

Bà ngoại lại cưng Đoan nhất. Bởi ở cái tuổi đời "thất thập cổ lai hi" bà mới có một đứa cháu ngoại độc nhất. Đoan là cháu ngoại "đít xoang" của bà.

Khi Đoan dất lũ lâu la gần bốn chục mạng "địa" vườn, bà ngoại vui mừng lắm. Bởi hàng ngày, kể cả quanh năm suốt tháng bà chỉ thấy có lá và cây. Cậu mợ Đoan cũng bốn ông "tứ quái giao chi". Thỉnh thoảng chúng dẫn về rủ nhau đấu vật ngoài vườn làm cây cối sứt cành đổ lá nên bà không khoái chúng!

Hôm nay đứa cháu cưng bất ngờ về thăm bà, dù nó có cả bầy bạn phá hơn "quỷ" bà vẫn quét sạch nhà cửa, vườn tược, cười tươi miệng trâu móm mém, đón cháu thương yêu.

Cô Thùy Dung vừa là "chủ xị" vừa là khách mời vinh dự của buổi tiệc. Vân Anh không mời thêm thầy cô nào khác. Vì như thế mọi tình cảm lớp dành cho cô hôm nay sẽ loãng đi mất.

- Cần phải tạo cho cô cái ấn tượng về buổi tiệc này! - Vân Anh bảo với Đoan như thế.

Buổi tiệc tiễn đưa cô hôm nay sẽ đánh dấu một thứ tình thầy trò còn đậm đặc hơn acid sulfuric nồng nàn như hương hoa dạ lý... Nó sẽ "ngự trị" trong bộ nhớ "siêu bền" của cô bây giờ và mãi mãi.

Phụ trách món ăn thức uống đã có các bàn tay hàng ngày chỉ biết cầm viết, bây giờ lại biết cầm... dao! Bếp trưởng là Nguyệt Quế và Hương Trâm. Một đứa thủ việc nấu. Đứa kia lo việc nếm. Con Hương Trâm phụ trách việc nếm thức ăn cũng phải lắm. Vì nó sành đủ các hương vị đặc trưng của mỗi món ăn. Bởi nó luôn có mặt ở các xe bò bía, gói cuốn, khô bò... đủ các thứ trên đời. Nó xứng danh là cháu chắt một trăm đời của ông tổ "nghề ăn" Thạch Lam. Và mỗi lần nó nếm thứ gì, nó chơi đầy một "vá" tú hụ!

Trai trắng hôm nay cũng ngoan hết biết, ông nào ông nấy chặt thùng hết sức bảnh tớn. Ai nấy có mặt đầy đủ. "Bị ăn mà lị"! Chứ có phải học đâu mà lo! Quanh đi ngoảnh lại chỉ thiếu Tuấn khờ. Nghe đâu anh chàng "tự ái vật" bởi cái vụ con nhỏ em ranh ma của Tuấn đã "thuồn tay trên" của anh trong ống heo hết một ngàn bạc dút "xu xoa" mà!

Mọi ngày trong lớp giờ này trống còn ì ùng, nặng nề. Hôm nay thức ăn đầy nhóc, lại có cả người đẹp "trần trề" tha hồ mà "mọc đuôi tôm".

Phát "ốc mày", Quy "rùa", Tín "điệu", Quang "quây" tíu ta tíu tít, lảng xảng rộn rịp trải bốn chiếc chiếu ngoài vườn dưới những cây bưởi đu đưa quả sai lúc lỉu. Nhóm khác thì căng bạt, đi đón dừa nước hoặc hái trái cây làm món "la sét"... đông vui, náo nhiệt cả một góc vườn. Ai "tâm hơ tâm hắt" dám tưởng nhà ngoại Đoan hôm nay có đám cưới cũng nên.

Cô Dung thấy trong lòng rộn lên một niềm cảm xúc vô biên. Dù dạy lớp này chưa lâu, nhưng thành tích của chúng cô đã nghe qua rất nhiều. Tuy nhiên, một tháng trôi qua cô chưa có dịp kiểm tra thực tế. Có thể bọn chúng còn "chưa xuất đầu lộ diện". Hay biết đâu chừng chúng nó đã chán cái trò chọc trời khuấy... lớp, vì ngay chốc năm thi?! Dầu sao thì cũng may vì cô chỉ mới nghe đồn đãi, một đồn mười. Và cô cũng chán cái trò làm "quan tòa" bắt đắc dĩ luôn.

Mở màn, lớp trưởng làm một tăng "hoa lá cành" về ý nghĩa buổi tiệc tiền cô. Cả lớp ùng ùng vỗ tay tán thưởng. Cô Dung ý nhị pha trò:

- Cha! Hôm nay cô đi, các em mừng quá hé?

Tức thì ba mươi chín cái "mỏ" đủ kích cỡ nhao nhao lên:

- Hồng có đâu cô! Cô đi tụi em "buồn thấy bà" hà cô!

- Cô đừng nghĩ oan cho tụi em cô!

- Cô đi, tụi em như... rần mất đầu vậy cô.

- Em thương ba em nhất, thương cô nhì đó cô.

- Đồ quỷ mày! Đồ dịch! Nói với cô vậy đó hả?

Tiếng cười khúc khích nổi lên tứ phía bởi câu khôi hài của Tín "điệu".

Cô cũng buồn cười không thêm rầy rà cái đứa học trò dốt văn nhất lớp vào cái ngày cần cởi mở tâm tư như thế này. Cô dư sức biết chúng nó xạo, chúng nó mồm mép với cô. Chứ tình cảm, tình kiết gì với mớ thời gian không hơn một tháng?! Hơn nữa, học trò lém lỉnh, ranh ma... tuổi đó cô đã trải qua nên

cô Dung đã rành... sáu câu!...

Cô Dung mỉm cười nhìn đám học trò không thân, không ghét của mình, nói chung chung:

- Nếu cô không làm, trong lớp các em ai cũng có máu... quậy hết phải hôn? Ngoại trừ lớp trưởng!

Thằng Quang khoa tay:

- Hồng có đâu cô. Lớp trưởng cũng... quậy ác lắm cô!

Cô Dung ngoảnh Vân Anh:

- Điều này cô chưa thấy, cô chưa thể tin lời em Quang được!

Bên con gái nhao nhao, Tuyết "lùn" hăng nhất:

- Đứng đó cô! Quang "quậy" vua xạo đó cô!

Thằng Quang ném cho con nhỏ Tuyết "lùn" một cú liếc mắt rất đa tình. Bởi trong tim nó, nó thầm "để ý" con nhỏ này đã lâu mà chưa ai hay biết.

- Cô ơi, làm học trò có quậy mới dzui chứ cô! - Phát "ốc mào" lẻo mép.

- Như cô đi dạy đâu có dzui, tại vì đâu có quậy được. Hi, hi! - Quy "rùa" cũng chen vào.

- Cô ơi cô, thằng Quang "quậy" nó có sáng tác một bài thơ "khoái quậy" hay bá cháy nè cô.

Cô mỉm cười thông cảm:

- Vậy sao? Em Quang cũng biết làm thơ nữa à? Thế thì tốt quá! Đọc lên cho các bạn nghe đi em!

Bị mách leo bắt ngờ, Quang ta không tìm được cách đối phó bèn gãi gãi đầu đứng dậy:

- Dạ thưa cô, em xin phép đọc bài thơ của em. Cầu mong cho cô và cả lớp đừng cười em viết dở!... - Nó không quên bắn cho thằng Tín "điệu" chết bầm một cú liếc dài... tám thước.

Nó tăng hăng sửa giọng rồi lặng thinh.

- Sao vậy? Đọc đi em! Cô và các bạn không cười bài thơ của em đâu! - Cô Dung dịu dàng nói với nó.

Bình thường nó phá như quỷ. Vậy mà khi chuẩn bị đọc lên cho mọi người nghe cái "sự nghiệp văn thơ đầu tay" của mình, nó nghiêm như là chưa hề biết... quậy.

Và nó bắt đầu đọc:

- Đi học có quậy mới dzui

Làm trò không quậy thì... "cùi" quá tay!

Quậy ba, xoi gậy dài dài

Quậy má, má đập sẽ bay ra đường

Quậy ông, ông chẳng xót thương

Quậy bà, bà đá, vách tường dính vô

Thôi đành vào lớp quậy cô,

Hôm nào không quây... ô hô... là buồn!

- Dạ hết rồi ạ.

Bài thơ "Khoái quây" của thằng Quang vừa tung ra, cả lớp một phen cười ra nước mắt. Con trai, con gái đều bò lăn trên chiếu mà cười. Nước mắt, nước mũi ràn rụa.

- Má ơi... hay thấy trời luôn!

Những lời bình thơ bất đắc dĩ của nhiều cái miệng "sính" thơ cứ tuôn ra theo tiếng cười làm chữ được chữ mất.

- "Bén" còn hơn... Trần Tế Xương.

- Hi, hi! Bài thơ vừa hay vừa xạo!

- Há hà! Ừa, hay là ở cái chỗ "xạo" á!

- Mà cười nó chứ mà có làm được cỡ nó không?

Tín "điệu" phun cái phèo hớp nước ngọt nó vừa chực nuốt vì buồn cười.

- Tao làm hay hơn nó nhiều mày.

Cô Dung lắc đầu cười bày học trò quá quắt của cô. Thời may cô xin chuyển về quê sớm vì lý do gia cảnh. Nếu không, phải có ba đầu, sáu tay mới trị nổi đám học trò "danh bất hư truyền" này.

Cô Dung nhìn hết từng gương mặt, phân loại học trò cấp tốc theo trí nhớ của cô. Cô thấy đến gần hai phần ba lớp thuộc loại khoái đùa. Còn lại là những tay gạo cội thuộc hàng đáng tin cậy. Ban chỉ huy lớp này cũng khá "cứng cựa" và cô cảm thấy yên tâm khi dứt áo khoác ra đi để lại một sự nghiệp nặng nề cho thầy Vĩnh đảm nhận.

- Tốt thôi! Thầy Vĩnh dù gì cũng là đàn ông, dư sức "khớp mỏ" các tướng trời! - Cô Dung nghĩ ngợi.

Bống Quy "rùa" nhiều chuyện:

- Cô ơi, cô đi rồi cô có nhớ tụi em không cô?

Cô Dung cười thật dễ thương. Dường như trước mỗi câu nói của cô đều bắt đầu bằng một nụ cười:

- Tất nhiên là cô nhớ các em rồi.

- Nhớ em không cô? - Tín "điệu" cười rất điệu.

- Nhớ mày làm chi? Mày "ẹo" như con gái thấy mà phát ớn.

- Thôi đi em! Đừng nói bạn như vậy, em không sợ bạn buồn à?!

Một số bạn ngưng đùa lắng nghe câu nói của cô. Lời nói của cô Dung thật hiền từ, như lời mẹ khuyên con. Và đôi mắt của cô thật là ấm áp.

Nhiều đứa chột ngẩn ngơ luyến tiếc. Từ nay chúng sẽ không còn được nghe giọng nói dịu hiền, ánh mắt nhìn khuyến khích đó nữa. Sao chúng không thấy điều đó sớm hơn một chút nhỉ? Người khác dạy thay cô, biết có thương chúng nó bằng cô không?

Vân Anh âu yếm xột vào bát cô Dung một ít xôi gà. Nó liền thoáng:

- Cô ăn xôi gà đi cô! Món này bạn Đoàn lãnh nhiệm vụ xôi và rán gà, còn

bạn Hương Trầm là chuyên viên "đo lường hương vị" thức ăn bằng vị giác đó cô!

Cô Dung cười thú vị, mắt cô mở to đen lay láy nhìn Vân Anh:

- Chuyên viên đo đạc hương vị bằng vị giác đó hả em? Vân Anh có tài dụng chữ ghê nhé! Cô phong cho em là "nàng văn vẻ" đó!

Cả lớp vỗ tay lộp bộp hưởng ứng danh hiệu vinh dự cô tặng cho Vân Anh.

- Hay quá, cô có nhiều chữ quá, cô phong danh hiệu cho em với cô!

Thằng Quang đã hết quē về bài thơ "Khoái quậ" của nó. Bây giờ nó đã lấy lại tinh thần và bắt đầu trở lại tư thế "cà tung" của mình.

- Em ấy à? - Cô Dung nhướn mắt nhìn nó, một ý nghĩ tinh nghịch chợt lóe lên trong óc cô giáo trẻ. - Cô phong cho em là "Khỉ khọt đại tướng quân"!

Lại một tràng cười thoải mái làm lá cây giắt mình xào xạc và chim chóc trong vườn cũng hết hồn bay tuốt lên mây!

Đám con trai nổi hứng xúm lại bē thằng Quang lên cao rồi hē nhau quăng nó xuống ụ rơm gần gốc mít và phá lên cười.

Lại cười, với bọn nhóc học trò, dù ở lớp cuối cấp chúng vẫn nghịch như ranh. Và hôm nay cái ngày quái gì mà bọn chúng đã khiến cho cô Dung nổi tiếng thùy mị, nghiêm trang cũng bị "con ma cười" làm cho muốn vỡ ruột.

Quả vậy, cô Dung đã gập người lại mà cười trước trò tinh nghịch tai quái của bọn học trò.

Bị quăng xuống đồng rơm hết hồn, may mà chẳng bị gãy cái sườn nào, thằng Quang lóp ngóp bò dậy phúi mấy cọng rơm vương vãi trên quần áo và liếc thật nhanh về chỗ bọn con gái đang ngồi xúm xít quanh cô.

- May quá, Tuyết "lùn" không có ở đây. Vậy là nó không hề bị chứng kiến cảnh mình bị "đo đất".

Thằng Quang khoái chí nghĩ thầm rồi chạy tót về chỗ mình ngồi ban nãy. Nó cười toe toét:

- Cô ơi cho hát đi cô.

- Đúng rồi cô! Hát đi cô!

Cô Dung gật đầu, giọng vui tươi:

- Phải đó! Tiên cô đi, có em nào hát tặng cô không?

Tuyết "lùn" bē ra hai đĩa mít to tướng lột sẵn ra từng múi vàng ươm thơm đầy mật trông thật đã mắt, đặt lên chiếu, xếp cạnh mấy đĩa nhãn "xuồng" gốc Thái Lan to rậm nằng. Nó hưởng ứng nhiệt liệt:

- Hoan hô! Cho hát đi cô! Lớp mình nhiều ông hát đã lắm cô!

- Em hát trước cho cô!

- Em đi cô!

- Em, cô!

- Em nè cô!

Cô Dung phát tay, từ tốn:

- Từ từ thôi! Lần lượt rồi em nào cũng được hát hết. Việc này cô giao lại cho phó văn thể nhé!

Hương Trầm đứng dậy:

- Dạ!

Nó nhìn một loạt các "ca sĩ" không chuyên đang hí ha, hí hửng đưa tay lên chờ hát. Chợt ngón tay trở dài thòng của nó "xi" trúng thẳng Tín "điệu" là thẳng quái không hề đưa tay.

Thằng Tín bẽn lẽn đứng lên. Gì chứ "món hát" nó ái ngại lắm. Bởi nó có một chất giọng "thiên phú" khi thì eo éo, lúc lại ồ ồ vọt đực. Nên nó chả bao giờ dám trưng bày giọng hát có một không hai này cho ai nghe. Nó âm thầm giấu kín như bưng. Vậy mà bữa nay, bà chị "nhang thơm" nở nào hại nó. Nó rủ thầm trong bụng:

- Quỷ vật bà!

Tuy vậy nó cũng cố sửa dáng điệu muôn thuở của nó là "ẻo" một cái và thò một bàn tay lên mái tóc đầy "mút" bóng lưỡng của nó vuốt nhẹ nhẹ.

- Thừa cô, em xin hát bài "Sớm mai tươi hồng".

- Bài gì mà kỳ vậy?

- Tao chưa bao giờ nghe bài hát có tên kiểu đó!...

Thằng Tín âm ừ. Đứng ra nó không biết bài nó sắp hát tên gì nữa. Nó chỉ học lỏm bài hát qua giọng ca thẳng em quạu của nó.

Có lần nó hỏi thẳng em tựa bài hát. Thằng nhóc cười nhe răng sún. Bài "Sunday morning" đó anh hai! Nhưng hồi nãy tụi bạn làm dữ quá, nó quên tuốt tựa bài, đặt đại... tựa mới.

- Thôi được rồi, bài gì cũng được mà. Hát đi em!

Giọng cô Dung nhẹ tênh đây khuyến khích. Thằng Tín vững lòng, cất giọng vọt xiêm:

- "Sớm mai tươi hồng, mẹ cho năm đồng. Mình giặt vô quần làm rơi mất tiêu. Thôi chết rồi, đành nhịn luôn tới chiều... Má kêu thẳng con vô quỳ. Nằm trên ván, má quát cho thẳng con tơi bời. Từ đây hết, hết, hết dám cả tung trên đường. Đau quá trời! Mẹ ơi, con tòn rồi!..."

Thằng Tín vừa dứt tiếng, nó thấy trên chiếu không còn một móng, kẻ bò ra gốc cây, người ngựa cổ xuống bờ ao, kẻ lết ra bờ mía cười như ai móc ruột...

Cô Dung đứng bên gốc cam, tay che miệng bằng chiếc khăn mùi soa, mặt cô đỏ ửng, vai cô run run vì những trận cười không thể kìm nén.

Tất cả đều cười no, cười không nổi. Cười thiếu điều muốn liệt dây thần kinh miệng.

Hương Trầm đã tỉnh cười. Tất cả đều trở lại bên chiếu thức ăn.

Hương Trầm hỏi nhỏ Vân Anh:

- Hát nữa hôn mậy?

Vân Anh mím môi cố dẫn một nụ cười sắp bật ra nữa.

- Cười đau bụng muốn chết! Tao sợ tụi nó lại quậy nữa.

- Kệ! Cho quậy tá lả luôn đi! - Nguyệt Quế xúi vò.

Vân Anh quay sang Đoan:

- Mi coi "set via" thêm thức ăn, nước uống cho cô nghe Đoan, để nhỏ Hương Trầm làm việc tiếp.

- Thưa cô, bài hát thứ hai, em mời bạn Hạnh.

Lớp vỗ tay lớp bốp:

- Hoan hô Hạnh "xù"!

Hạnh "xù" nghiêm túc hơn. Nó hát tặng cô bài hát rất có ý nghĩa với cô Dung. Đó là bài hát "Biệt Ly" của Doãn Mẫn.

Nhỏ Hạnh hát rất mùi, rất hay. Nó cất giọng êm ru. Cả lớp nghe say đắm.

- "Biệt ly nhớ nhung từ đây... chiếc lá rơi theo heo may... Người về có hay..."

Đoan "bỏ nhỏ" vào tai Vân Anh:

- Nhỏ Hạnh mượn tựa bài hát để nói lên ý nghĩa của buổi tiệc này!

- Ừa, cũng được ác chớ!

Bài hát thứ ba, nhỏ Tuyết "lùn" phụ trách đó là bài "Trống vắng". Nó nhảy nhót và gào y chang Phương Thanh làm bọn con trai khoái chí quá xá. Phát "ốc mỳ" chơi hai nắp nồi làm chập chả chiêng. Mấy tướng kia gõ muống làm trống. Quang "quậy" say sưa ngắm người đẹp của lòng mình. Ui da! Nó chưa bao giờ thấy ai... hát hay cỡ đó!

Kế tiếp, bạn bè ưu ái chĩa mũi vào Đoan làm Đoan bối rối vô cùng. Tuy vậy Đoan cũng chọn được một bài thơ để tặng cô và cả lớp.

- Thưa cô, em xin mượn lời bài thơ "Bỏ ngôi trường cũ" của Trần Anh Tài để gởi đến cô những tình cảm của học trò lớp mười hai, ngày sắp rời trường xa lớp.

- Tốt quá, đọc đi em!

Đợi tất cả đều im lặng, Đoan chậm rãi đọc từng lời của bài thơ mà Đoan rất thích bằng một giọng sâu lắng đầy xúc cảm:

- "Từ xa bước xuống thêm tam cấp

Là bước chân luôn xuống cuộc đời

Là đã xa rời căn gác chật

Còn gì thương tiếc nữa em ơi!

Dù có thương đi cũng mất rồi

Mấy gian trường cũ phủ tường vôi

Giữ như em giữ nhân tình ấy

Em bỏ ta leo dốc nửa vời

Rồi áo không vương màu phấn bảng

Tai không nghe tiếng đọc bài xưa

Mắt không trốn mắt thầy trong lớp

Để liếc ra sân đón nắng mùa

...

Chân hết đánh chuyền qua phổ sáng
Tay không đón bắt nụ hoa đời
Sách vở đi xa vào dĩ vãng
Và bỏ luôn thời thích ô mai
Áo đã không vương màu phấn bảng
Mà in dấu bụi, phấn son hồng
Tay không nghe tiếng thầy xưa giảng
Mà đã nghe đầy tiếng đục trong.

...

Thôi gởi cho em màu phấn trắng
Ô vuông, trang sách tuổi trắng tròn
Ta giữ trong lòng con bướm cũ
Và giữ trong lòng ta tuổi son
Em ạ, mỗi lần nghe nhắc đến
Màu hoa máu rụng mùa đi thi
Là ta nghe chút gì xao xuyến
Như nẻo chim bay khuất lối về..."

Bài thơ với thật nhiều ẩn tượng về tuổi học trò năm cuối cấp đã gây cho mỗi người một cảm xúc rung rung. Dư âm của nó để lại trong lòng của mỗi học sinh một suy nghĩ. Kể cả những người bấy lâu nay vốn lơ là việc học cũng phải trầm ngâm... về một sự thật hiển nhiên. "Mùa hoa máu rụng, mùa đi thi" và "Cất bước xuống thêm tam cấp, là bước chân luôn xuống cuộc đời"... là sẽ xếp áo thư sinh, giã từ những mộng mơ dễ thương, vô tư nhất của tuổi học trò và kỷ niệm của mười hai năm đèn sách... Không ai còn nhớ đến chuyện vỗ tay sau khi nghe bài thơ "Bỏ ngôi trường cũ" nhỏ Đoan vừa đọc. Mọi người cũng thôi tình nghịch. Cô Dung nói lời từ biệt với lớp.

Hình như mọi người đã biết buồn trước tình cảm chia tay quyến luyến với cô giáo cũ. Cô Dung tận tình khuyên nhủ lớp cố gắng học để đạt kết quả tốt đẹp ở kỳ thi tốt nghiệp. Cô cũng không quên nhấn mạnh nghĩa vụ học tập của mỗi người. Cô khuyên cả lớp dù học với ai cũng phải cố gắng. Mọi sự thành công đều bắt đầu bằng chính sự lao động cật lực của mình.

Cô cũng ân cần chỉ bảo ban chỉ huy của lớp biết cách khéo léo điều khiển lớp, đánh thức lòng tự giác học tập của mỗi bạn để từng bước đi lên.

Cô dạy Vân Anh phải biết "đắc nhân tâm" tạo tâm lý và tình cảm mến mộ nơi các bạn sẽ dễ dàng hơn trong khâu quản lý lớp.

Bất chợt cô nhìn Đoan, ánh mắt cô thật đắm thắm dịu dàng:

- Thục Đoan, cô thấy em rất có khiếu về môn học của cô. Cô hy vọng em có thể giúp các bạn nào học yếu về môn học này. Và cô cũng nghĩ em sẽ có

nhieu tiến bộ rất xa trong tương lai...

Ngập ngừng một chút cô nhìn cả lớp rồi lại nhìn Đoan như muốn nói với riêng Đoan:

- Ở tuổi các em cô biết nhiều em rất có tâm hồn lãng mạn. Với cương vị một người chị, cô thành thật khuyên các em hãy biết đặt tình cảm của mình đúng chỗ, chớ vội yêu đương trong tuổi học trò! Bao giờ các em thật sự trưởng thành, ra đời có công việc làm rồi, lúc ấy các em sẽ chín chắn hơn...

- Cô không nói được nhiều hơn với các em, nhưng lòng cô luôn hướng về các em rất nhiều. Mai đây, thầy Vĩnh sẽ thay cô hướng dẫn các em học tập và công tác chủ nhiệm, cô mong các em sẽ luôn ngoan ngoãn, học tập tốt để đạt thành tích tốt...

Rồi cô nhướn miệng cười rất xinh. Cô khẽ đưa một bàn tay lên vẫy. Ánh mắt cô lóng lánh yêu thương.

- Cô sẽ rất vui... khi nghe tin các em vào đại học.

Ngoài vườn, nắng đã dịu dần. Vài cơn gió nhẹ làm lá cây xào xạc như cũng góp lời chia tay cùng cô giáo. Vài tiếng chim ríu rít vô tư trong vòm lá, hương ngọc lan thoảng gần thoảng xa ngan ngát trong khu vườn rộng.

Cô Dung thân ái xiết chặt tay mỗi học trò.

Thầy trò bịn rịn chia tay nhau trong cảnh chiều rơi nhẹ nhẹ.

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 3

Sáng nay thời khóa biểu có hai tiết đầu là giờ Văn. Đoan lấy tập ra ôn lại bài cũ. Bài học này hồi hôm Đoan đã học kỹ lắm rồi, bây giờ ôn lại tí xíu đã xong.

Bạn bè lục tục kéo vào lớp mỗi lúc càng đông kèm theo âm thanh náo nhiệt của một chợ hàng quà. Tiếng cười nói, trêu ghẹo nhau, tiếng chếp chếp của mấy cái miệng nhai bánh, tiếng hút nước mía, nước đá trong bịch rột rột trộn lẫn với tiếng kéo bàn ghế, tiếng đập vỡ trên bàn phui bụi và tiếng ó ré rần rần gọi nhau í ới loạn xị...

Vốn không ưa tiếng động ồn ào, Đoan bỏ ra ngoài hành lang. Nơi đây Đoan có thể yên thân một tí, ngắm cảnh nắng đẹp mà không bị ai quấy rầy. Bởi tầm nhìn từ trong lớp ra ngoài hành lang, nơi gốc cột Đoan đứng đã bị cánh cửa lớp to đùng che khuất, liếc vào trong thấy mọi người vẫn xí xồ, xí xào với nhau, chẳng ai thèm đếm xỉa tới mình. Đoan khoái chí mỉm cười.

Thời tiết bây giờ là cuối thu, chuẩn bị bước sang đầu đông. Mùa thu chừng như còn nuôi tiếc những ngày cuối mùa quý giá nên phủ lên màu nắng sớm

mai một màu vàng trác tuyệt, thứ màu vàng sánh như mật ong, đẹp quý phái như một tà áo lụa. Nắng cuối thu đẹp thế, bầu trời cuối thu càng đáng yêu hơn với màu xanh phơn phớt và màu mây bàng bạc. Gió thu se se mát rượi. Trời thu tạnh ráo và đáng yêu biết mấy. Thảo nào đã có thi sĩ đã tốn biết bao nhiêu là giấy mực để ca ngợi và thổn thức với mùa thu!...

- Ôi, mùa thu dễ thương đến chết người!

Đoan buột miệng reo nhỏ nhỏ và hé một nụ cười nghịch với gió thu.

Bỗng Đoan chợt xui xuống như một quả bóng xì hơi, hết còn những niềm phấn khích ban đầu. Bởi Đoan vừa khám phá ra rằng mùa thu dễ thương của Đoan rồi cũng sẽ ra đi theo một qui luật muôn đời bất di bất dịch để nhường bước cho một mùa mới, cũng như cô Dung đáng yêu ngần ấy cũng đã đi rồi. Cô đi vào cuối mùa thu để lại trong lòng Đoan một nỗi buồn man mác.

Rồi Đoan lại mỉm cười vu vơ.

- Hôm đó sao mình không hát bài "Buồn tàn thu" để tiễn cô đi?

Đoan chợt nhớ lời cô ngày đầu nhận lớp. Cô chào cả lớp bằng hai câu thơ nói về mùa thu rất tuyệt.

- "Hôm nay có phải là mùa thu?

Mây năm xưa đã phiêu du trở về!..."

Cô đến với các em vào mùa thu và cô hy vọng cô cũng sẽ yêu mến các em như yêu mến mùa thu...

Hôm đó Đoan đã buột miệng reo lên: "Cô tuyệt quá!"

Có khi nào bởi thế mà cô bảo rằng Đoan lãng mạn chẳng?

Những cánh hoa me tây xòe những sợi li ti phơn phớt tím rung rinh trong nắng thu vàng đang nghiêng cánh trên Đoan lãng mạn. Đoan xòe lòng bàn tay đón lấy bông hoa và thì thầm với nó:

- Mi cũng xinh lắm! Nhưng làm sao bằng được mùa thu ngà ngọc trong ta? Hai bàn tay bưng má, Đoan vẫn nhìn xuống lòng phố, tìm kiếm băng quơ. Những lúc mơ mộng thế này, Đoan chẳng bao giờ để tâm chú ý đến chung quanh.

Nắng vẫn rải thảm vàng tươi lên không gian rực rỡ. Gió vẫn đùa với đôi má chớm hồng của Đoan và nghịch cho tóc Đoan bay.

Trong nắng, Đoan thấy có một chú bướm vàng, cánh chấm huyền rực rỡ.

Chú bướm ve vãn bên bông hoa me tây, đậu trên bông này một tí, vờ hôn hoa kia một xiu rồi lảng vảng bay đi.

Chú bướm làm Đoan bật cười khi nghĩ đến bước chân lãng tử của tình yêu trong bài thơ "Áo lụa Hà Đông" thật dễ thương mà cô Dung có một lần đã đọc.

"Em chợt đến chợt đi, anh vẫn biết

Trời chợt mưa, chợt nắng chẳng vì đâu...!"

Đoan thích dõi mắt nhìn theo chú bướm. Chú bướm đa tình thoát đậu thoát

bay như anh chàng hay cô nàng nào đó trong bài thơ tình yêu thật đẹp. Và cô? Không biết bây giờ cô đang làm gì. Không biết cô có dành một ngăn tim hồng bé nhỏ để "nhốt" bầy học trò tình nghịch của cô không? Sao cô không ở lại tiếp tục dạy bọn Đoàn học hành cho đến nơi đến chốn? Hay cô là thi sĩ của mùa thu? Bởi chỉ có thi sĩ mới ra đi trong mùa thu để tìm cảm hứng mới!

Chẳng biết trong lòng vui hay buồn, Đoàn bật ra tiếng hát khe khẽ:

- "Em ra đi mùa thu, mùa thu không trở lại. Em ra đi mùa thu, sương mờ giăng êm ru..."

Bất chợt Đoàn có cảm giác như có ai nhìn mình sau lưng và phát hiện ra không gian chung quanh không còn náo nhiệt nữa. Đoàn quay phắt lại và sững người khi thấy một chàng tuổi trẻ đang "khoanh tay rề" nhìn Đoàn không biết từ bao giờ và cả lớp đang im ru một cách đáng ngờ hướng tầm nhìn về phía hành lang. Có kẻ lại che tay cười len lén.

Liếc về hướng bàn giáo viên, Đoàn hết hồn hết vía khi thấy trên bàn lù lù một chiếc cặp hộp màu đen.

- Thôi chết!

Đoàn "tá hỏa tam tinh" khi hiểu ra kẻ bí mật chiêm ngưỡng mình từ sau lưng này giờ mà không thềm "đánh thức tâm xuân" là ai rồi!

Với một phản ứng tự nhiên khi có điều lo sợ, Đoàn rút cổ lại rồi le lưỡi một cái, nhìn ông thầy mới trông rất buồn cười rồi cúi đầu xuống nhìn nền gạch hoa di di mấy ngón chân, yên lặng.

Đoàn chẳng dám nhìn ông thầy "mới tinh khôi" nữa dù rất muốn "bói" xem qua vóc dáng bên ngoài, tính tình ông thầy như thế nào. Đó là một thói quen bất hủ của muôn vạn học trò. Thế nhưng, Đoàn hoàn toàn không dám ngó lên.

Thầy giáo vén áo nhìn đồng hồ tay rồi mỉm cười hỏi Đoàn:

- Mơ mộng thế có vừa chưa nhỉ? Hết mười lăm phút quý báu của tôi rồi đấy!

Cả lớp cười rào lên làm Đoàn quê quá cỡ, chỉ muốn đất nứt ra nhanh để

Đoàn biến ngay xuống đó và giấu biến sự xấu hổ của mình.

Đoàn ngượng chín người. Chắc là má Đoàn bây giờ đỏ lấm đấy! Bởi Đoàn thấy nó cứ nóng ran lên làm Đoàn khó chịu vô cùng.

Đoàn muốn mọc cánh thành chú bướm vàng khi này để bay đi cho khuất mắt ông thầy "tai ác" và lũ bạn độc mồm đang reo hò chế giễu Đoàn một cách ồn ào như sóng vỗ.

- Thôi đủ rồi nhé! Để hôm nào hãy mơ mộng tiếp.

Vài tiếng cười hinh hích lại nổi lên. Đoàn ngượng nghịu đi nhanh về chỗ ngồi và tự thấy giận tột đỉnh của mình ghê gớm.

Vừa ngồi xuống, nhỏ Hương Trầm đã mở "vô lum":

- Ngó ai ngoài đó mà quên hết chung quanh vậy "chị"?

Đoan thì thảo:

- Trống đánh hồi nào, tao có hay đâu!

Nguyệt Quế che miệng cười hi hí:

- Má ơi! Trống đánh muốn vỡ con rái mà nó không hay! Kinh khủng thật!

- Chắc bị anh chàng nào ở dưới ngoắc xuống rồi chứ gì? Mày ngó mặt coi, xanh xao thấy mà thương ác đế!

- Ủa, bởi vậy mới có người thương... Thấy "người ta" đứng cả canh ngoài đó mà đâu dám "dũa"! - Nguyệt Quế nháy nháy với Hương Trầm cười tí toét.

Hương Trầm vờ che tay lên trán ngăm Đoan một phát rồi khen:

- Chao ui, nó xinh quá mày à!

- Mặt thoáng nét xanh xanh

Pha lẫn tí hồng hồng

Chắc là em mắc cỡ?

Cô bé "cắt kè bông"!...

- Hí, hí! "Cắt kè bông" mơ mộng!

Dù hiền như bột, Đoan cũng muốn đập cho hai con bạn quá quắt một phát khi nghe chúng nó gục xuống bàn cười lục khục. May sao, Vân Anh đã quay qua hét nhỏ:

- Suyt!... Suyt! Im đi! Thầy nhìn kia!

Đoan len lén nhìn lên. Đứng là ông thầy đang chiếu cổ đèn dây bàn của Đoan, dáng rất hào hoa phong "nhĩ". Thầy đỉnh đạc phán cùng cả lớp:

- Hôm nay là tiết dạy đầu tiên của tôi ở trường này. Tôi định đề ra một ít thì giờ để chúng ta làm quen với nhau. Nhưng đã mất hết gần nửa tiếng đồng hồ phù du! Như thế xem như chúng ta thông qua phần này. Bây giờ trước khi vào tiết học, tôi muốn có vài ý kiến với các em. Được dịp cả lớp nhao nhao lên. Tính cả khía muôn thuở của "thứ ba... học trò" bắt đầu.

Một giọng "ông nội" cất lên kèm theo tiếng vỗ tay cái bốp:

- Đúng dzồi! Có gì cứ nói đại đi thầy!

- Thoải mái đi, đừng ngại ngần gì hết thầy! Cứ coi tụi em như bạn bè, em út của thầy vậy đó mà!

- "Cởi mở" đại đi thầy!

Một cánh tay đưa lên kèm theo tiếng búng tay cái "chóc" và một giọng nói cỡ tay "anh chị bự" cất lên:

- "Tứ hải giai huynh đệ", bốn bể cũng... là nhà mà... hé thầy!

Cả chục cái miệng lẩm lờn được dịp khua môi múa mép. Thầy giáo rời bục giảng từ từ tiến về dây bàn đầu của lớp. Tiếng xôn xao có vẻ lắng dần bởi gương mặt đẹp trai của thầy đang có phần giống hệt... Triển Chiêu... đang thi hành lệnh truy nã!

Thầy quét một tia nhìn bao quát lớp tựa như tia sáng của ngọn hải đăng quay một vòng trên mặt biển, khiến cả lớp khếp miệng ngay lập tức. Thầy khẽ

mỉm cười để không khí bớt căng rồi tự giới thiệu:

- Tôi là Lê Phúc Vĩnh, giáo viên phụ trách môn văn ở trường này...

Lại tiếng xì xào nhỏ nhỏ:

- Chậc! Tên đẹp ác!

- Tên đẹp nhưng mặt có phần hơi "hình sự".

- Cỡ Bao Thanh Thiên trước giờ hô "khai... đao..." hì hì...

- Ông thầy tên giống vua, có lót chữ "Phúc" chắc là "chít tám đời" của Bảo Đại quá.

- Ê, ông họ Lê giống con Thục Đoan!

- Chà! Chà! Sự trùng hợp có... định mệnh chăng?

Trên kia thầy tiếp tục nói:

- Kể từ hôm nay, tôi chính thức vừa dạy vừa chủ nhiệm lớp. Các em... mỗi người có một cá tính. Riêng tôi, tôi không thích phải áp chế bất cứ ai bằng bạo lực. Tôi cũng không hề thích "phạt vạ" ai bao giờ. Tuy nhiên tôi cũng sẽ chẳng bỏ quên hay "sốt" bất cứ em nào lười biếng, chểnh mảng học tập, hoặc cố tình quậy phá...

- Cha, ghê ác!

- Giống công an quá!

- Hồng dám đâu! Giống ông... tổ trưởng khu dân phố thì có!

- Bộ ông trưởng khu dân phố của mày quậy lắm hả?

- Ê, úp mặt xuống mau! Ông dòm mày kia! Híc! Híc!

- ... Tôi tích cực giảng dạy vì các em thì tôi nghĩ các em cũng cần để tâm học tập vì chính các em và vì cả tôi! - Giọng thầy chắc nịch. - Chúng ta làm việc phải có một sự ràng buộc với nhau về trách nhiệm thì mới đạt được kết quả tốt đẹp.

Thầy ngừng lại nhìn cả lớp để kịp thời trấn áp các cái mồm nhiều chuyện và các cặp mắt láo liên rồi tiếp:

- Tôi không nói nhiều bởi tôi nghĩ các em sẽ hiểu nhiều những gì tôi muốn nói, vì các em đã trưởng thành... Lời cuối tôi muốn nói với các em là tôi rất mong các em đạt kết quả hết sức tốt đẹp ở hai kỳ thi lớn.

Thầy trở về bục giảng. Ánh mắt trong sáng thoáng một nét vui tươi và tình cảm.

- Các em đồng ý chứ?!

- Dạ, đồng ý!

- Tốt. Bây giờ chúng ta bắt đầu vào tiết học. Vì đây là tiết dạy đầu tiên của tôi nên tôi không kiểm tra bài học của các em. Tiết học sau, tôi sẽ kiểm tra. À, tôi cũng thích kiểm tra đột xuất lắm nhé!

Thầy Vĩnh khẽ nhếch môi cười nhẹ. Buổi học đầu tiên thầy thấy cần phải "giữ kẽ" một chút với học trò. Bởi chúng nó luôn lợi dụng thời cơ "trèo lên đầu, lên cổ" những người thầy dễ tính, "yếu cơ" với chúng kể từ giờ lên lớp

đầu tiên.

Bên tai Đoan, loáng thoáng giọng khao khao của nhỏ Tuyết "lùn":

- Thầy "đẹp chai" hết cang!

Hạnh "xù" góp lời chê nhỏ nhỏ:

- Đẹp "chai" mà căng thấy sợ!

- Ông thầy khó quá chắc chắn sẽ bị "ế" tới già!

- Hí, hí! Ế hả? Đẹp "chai" lại biết "đeo đai" thì đâu có ế?!

- Xạo đi! Đeo ai? Đeo mày à?

- Tao làm gì có "vé"! Con Đoan kia! Chính nó mới làm cho chàng có những ấn tượng đầu tiên! Hi! Hi!

Đoan quay xuống bàn dưới tìm ra kẻ phát ra câu nói ác miệng kia và phát hiện đó là Tuyết "lùn", Đoan định thò tay cho nó một cái "kí" nhưng vừa mới đưa tay lên thì bị thầy "chiếu tướng".

Thầy Vĩnh tròn mắt ngạc nhiên nhận ra "cô bé mơ mộng" ngoài hành lang.

Thầy hỏi:

- Em muốn phát biểu gì cơ?

Đoan quê muốn chết. Giận mình không ngó trước ngó sau nên bị thầy... cho quê một lần nữa. Một phần Đoan lại ức con nhỏ Tuyết "lùn", mắc gì mà nó bảo thầy có "ấn tượng" với mình?

Lúc tức ai, có lẽ mặt Đoan trông giống "khỉ ăn ớt" lắm chẳng. Nên Đoan thấy mặt thầy có phần dịu lại. Miệng thầy mồm mím:

- Có gì cần nói không em?

- Dạ thưa thầy, không! - Đoan áp ứng.

- Thế mà tôi lại thấy em đưa tay lên rõ ràng đấy chứ! - Lần đầu tiên giọng thầy Vĩnh pha chút dí dỏm.

- Thôi được rồi! Nếu không có gì, em cứ ngồi xuống. Lần sau đừng nghịch nữa đấy nhé! Bây giờ ta vào bài mới!

Thầy Vĩnh đến bên bàn lấy phấn. Thầy viết lên bảng tựa bài: "Văn học Việt Nam từ cách mạng tháng 8 - 1945 đến 1975". Nét chữ của thầy dịu dàng như những cánh bướm chao nghiêng.

Đám học trò bên dưới hít hà:

- Thầy viết đẹp kinh khủng!

- Hồng đẹp thì sao làm thầy được à!

- Có người viết xấu hơn cũng làm thầy được chứ bộ.

- Ai đâu?

- Mày chứ ai? Tao bói rằng mày lớn lên sẽ làm một "cô vào" đấy!

- Tốt! Tao sẽ dạy con mày và cho con mày "xơi" trứng vịt dãi dãi.

Một cú nhéo bất ngờ vào đùi "bà thầy bói" lão, làm nó ré lên điếc óc:

- Ái ui! Đau!

Biết có sự cố "mở hàng". Thầy Vĩnh ngừng tay phấn ngó về phía có tiếng la:

- Cái gì khiếp vậy các em?

Mọi con mắt ngạc nhiên đổ dồn về phía nhỏ Hương Trâm:

- Lớp phó văn thể "quậy" đó thầy! - Bên con trai tổ cáo.

Hương Trâm thiếu điều chết đứng vì cái nhéo đau điếng của con Nguyệt Quế thì ít mà nó "hãi" vì thầy thì nhiều. Nó lỉnh quính tính kể lấy "vải thừa che mắt thánh".

- Thừa thầy, em thấy một con chuột bò lên chân em nên em bị... hết hồn!...

Thầy suy nghĩ một chút rồi à lên:

- Lớp các em "ăn hàng" chắc kinh lắm nên có... ổ chuột trong lớp. Lớp phó lao động cần rút kinh nghiệm khâu vệ sinh nhé. Tôi không thích làm bài giảng của tôi bị gián đoạn đâu.

Hương Trâm lí nhí:

- Dạ, em xin lỗi thầy!

Một "ông mãnh" thích chơi ngông, ngứa miệng la lên:

- Thầy có lỗi đâu mà cho em?

Thầy Vĩnh bỏ phấn xuống, khoanh tay nhìn xuống lớp, giọng rắn đanh:

- Các em cố tình không hiểu lời tôi nói với lớp ban nãy. Tôi chỉ tiếc trong suốt hai tiết học, các em chưa học được chữ nào. Bây giờ nếu các em không thích học, các em cứ thoải mái chơi cho hết giờ.

Vân Anh không giấu được bức mình. Nãy giờ nó thấy bạn bè quá lắm!

Tưởng sao, con Hương Trâm, Nguyệt Quế cũng "phản phé", hành động "dở hơi" y như mấy thằng cuối lớp. Vân Anh cần nhằn:

- Lại có chuyện nữa rồi!

Bỗng, tùng, tùng, tùng,... tiếng trống báo hiệu giờ giải lao vang dội. Thầy Vĩnh ôm cặp bước ra, không quên để lại một câu đáng nhớ:

- Tiết học sau của tôi, hy vọng các em biết suy nghĩ hơn.

Thầy đi ra ngẩng cao đầu, mắt nhìn thẳng về phía trước. Nhiều tiếng tặc lưỡi và xuýt xoa nhỏ nhỏ:

- Thầy khó thấy sợ!

- Đẹp trai nhưng không có... ba gai!

Tiết học đầu tiên của thầy giáo chủ nhiệm mới diễn ra như thế!

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 4

ĩnh soạn lại mớ bài kiểm tra tập làm văn một tiết của lớp rồi sắp xếp, phân loại theo thứ tự giỏi, khá, trung bình, và loại bài dưới điểm năm thành từng xấp riêng biệt để tiện việc tổng kết và nêu ưu khuyết điểm cụ thể khi trả bài

cho học sinh.

Anh cảm thấy hài lòng một chút khi thấy chỉ có ba bài bị điểm bốn. Đây là kết quả gần một tháng trời rèn luyện như thế, tác phong học tập nghiêm túc cho học sinh bằng nhiệt tình giảng dạy của thầy. Ba học sinh điểm yếu này, Vĩnh không thấy ngại lắm. Anh dự sức nâng số lượng học sinh yếu này lên một bậc. Bởi Vĩnh có một phương cách đặc biệt riêng của mình trong phương pháp đứng lớp. Nhất là ở thể loại phân tích và lý luận văn học. Nhớ lại những ngày đầu mới nhận lớp, Vĩnh thấy ngao ngán làm sao! Lớp lang gì như một cái chợ. Thành phần nghịch phá gần như đa số. Kể cả nam lẫn nữ. Tuy nhiên chúng chỉ quậy bằng mồm, nghịch trong giờ học bằng cách nói leo, nói tếu. Còn thành phần bất hảo nặng ký hơn như choảng nhau hay lập băng nhóm đánh nhau thì không có.

Trong công tác chủ nhiệm, Vĩnh luôn chịu khó tìm hiểu hoàn cảnh từng đối tượng để kịp thời uốn nắn, sửa chữa từng học sinh, nhất là đối với thành phần cá biệt.

Là loại người năng nổ, xốc vác trong công tác và với bầu nhiệt huyết của tuổi thanh xuân, anh quyết tâm chinh đồn nề nếp lớp, tìm hiểu tính cách của mỗi học sinh, sử dụng nguyên tắc vừa nhu vừa cương trong dạy học và trong chủ nhiệm. Dần dần anh đã thu phục nhân tâm... chúng bớt phá, tỏ vẻ thích học, thích nghe anh giảng hơn nên kết quả học tập tương đối khả quan. Bằng chứng là những bài kiểm tra này. Vĩnh thấy vui vui một chút. Anh khẽ nở nụ cười.

Là một giáo viên trẻ, ra trường được bốn năm nay, Vĩnh luôn thích "đi bất cứ nơi đâu đất nước cần". Hơn nữa, với anh, có đi nhiều mới thấy nhiều cảnh đẹp của quê hương, góp phần làm sinh động cho bài giảng và càng phổ vào lòng học sinh tình yêu thiên nhiên, yêu đất nước và yêu con người tha thiết. Từ đó chúng biết cách sống đẹp, thể hiện qua hành động, biết sống "mình vì mọi người".

Anh xem lại xấp bài. Tình cờ anh cầm lên bài kiểm tra xuất sắc nhất của một em với số điểm "maximum" - điểm chín. Bài kiểm tra này anh không nhớ tên "tác giả". Nhưng anh đã đọc đi đọc lại bao lần rồi mà vẫn thích đọc thêm. Bởi bài làm thật sạch sẽ, nét chữ mềm mại, chân phương, ý tứ súc tích phong phú, lời lẽ khúc chiết, văn phong gọn đẹp với nhiều dẫn chứng xác thực. Chỉ tiếc là cả lớp không có bài thứ hai làm tốt như vậy!

Anh tò mò nhìn lên khung ghi tên của học sinh. Tác giả bài là Lê Nguyễn Thục Đoan. Vĩnh nhìn nét bút màu mực tím lãng mạn trên nền giấy trắng tinh thẳng nếp, phảng phất mùi hương dịu dịu của loại mực có hương thơm rồi bất chợt mỉm cười.

- À! Thì ra bài làm của cô nàng này đây!

Trong trí Vĩnh những hình ảnh từ một tháng trước, khi anh mới nhận lớp,

vội vã trở về. Cái cô bé học trò nho nhỏ khá kỳ lạ, một mình... một thế giới mộng mơ ngoài hành lang đây mà!

- Ủi chà! Đã mơ mộng mà còn hát hò nho nhỏ nữa chứ! - Vĩnh cười thú vị.

Vĩnh nhắm mắt lại vẫn thấy nhớ khá đầy đủ ý tứ bài văn.

- Hèn gì, cô nàng là cán sự văn của lớp!

Vĩnh quyết định sau khi phân tích xong ưu khuyết điểm của từng bài, anh sẽ cho học sinh chuyển đọc bài văn của Đoàn để các em khác sẽ rút kinh nghiệm cho mình ở bài sau.

Lật tới lật lui tờ giấy kiểm tra mà không hề chủ định, theo một thói quen khi đang suy nghĩ một điều gì, Vĩnh khẽ gật đầu mỉm cười khi nhớ lời một bài thơ khá dễ thương:

"Trang giấy thơm bé giữ gìn thầy nhé

Cất yên lành những lời giảng, dặn dò

Vì hôm nay thầy như cánh bướm mơ

Bay xa mãi đến nơi nào bé biết?..."

Vĩnh bật cười tự nhủ: "Anh chàng thầy giáo nào lãng mạn thế nhỉ?"

Về phương diện tình yêu, Vĩnh quan niệm đó là một tình cảm hết sức tự nhiên, không cần phải vội vàng như nhà thơ Xuân Diệu bảo:

"Mau với chứ, vội vàng lên với chứ!

Em yêu ơi, tình non đã già rồi..."

Bởi anh nghĩ rằng với tình yêu hãy để cho nó đến thật tự nhiên và nếu cần thì để nó tự nhiên khi nó đến.

"Tình yêu đến, tình yêu đi ai biết!

Trong gặp gỡ đã có mầm ly biệt..."

Nói về tình yêu mỗi người có một quan niệm riêng và chẳng có giấy bút nào để tả, nói hết về tình yêu của con người.

Về phương diện này, dưới mắt một người dạy văn Vĩnh có thể diễn đạt hoặc giải nghĩa bằng thi ca chứ còn kinh nghiệm bản thân, Vĩnh hãy còn "sót" lắm!

Thuở còn đi học, là học sinh lớp mười hai và thuở là sinh viên Vĩnh cũng đã có lần thấp thoáng "trông vời áo tiểu thơ". Nói là "thấp thoáng" bởi vì anh chỉ mơ màng thấy "tim rung động" chứ chưa hề trải qua một tình yêu thật sự nào cả. Bởi vì anh hơi khó tính và nghiêm trọng chăng?

Loay hoay cắt xấp bài vào cặp, Vĩnh khẽ gật gù:

- Anh chàng thầy trong bài thơ trông có vẻ diễm phúc khi trò chuyện với người yêu là cô bé nữ sinh.

Còn Vĩnh thì sao? Có lẽ trái tim anh đã khô, chai mất rồi chăng?! Bởi anh chỉ tìm được xúc cảm chân thật qua bài giảng. Còn nữ sinh lớp mười hai, anh vẫn thấy chúng... bé bỏng làm sao ấy! Dưới mắt anh, chúng mãi mãi là học trò, là các đệ tử của anh thôi!

- Bây giờ mình quan niệm thế, chứ mai sau... ai biết được sự đời?!...
Vĩnh nghĩ ngợi như thế và mỉm cười vu vơ. Anh trở lại bàn viết chuẩn bị sách vở đi dạy.
Trời đã vào đông, gió heo may đem cái lạnh se se thật dễ thương đến với mọi người. Buổi sáng không khí có vẻ trông đáng yêu hơn vì có sương mù bàng bạc bay qua kẽ lá, vòm cây làm cho không gian mờ ảo như có mây mờ giăng kín.
Trời mùa đông có cái xinh đẹp riêng của nó. Tiết trời mùa đông làm Vĩnh cứ liên tưởng đến lời một bài hát nói về một phố núi cao nguyên rất là kỳ ảo...
"Phố núi cao, phố núi đầy sương
Phố xá cây xanh, trời thấp thật buồn
Anh khách lạ, đi lên, đi xuống.
May mà có em, đời còn dễ thương
Em Pleiku, má đỏ môi hồng
Ở đây buổi chiều, quanh năm mùa đông
Nên tóc em ướt và mắt em ướt
Nên em mềm như mây chiều trong..."
Mùa đông, phố núi Pleiku có vẻ đẹp kỳ ảo với phố cây xanh và trời thấp thật u buồn. Càng đẹp hơn nữa khi có các cô em "má đỏ môi hồng" làm cho lòng người ngơ ngẩn như say vì cái lạnh và cái đẹp.
Anh chàng khách lạ nào đó, đến xứ lạnh Pleiku chợt dâng tràn một nỗi buồn xa cách. May mà anh còn có người dễ cảm thấy "đời còn dễ thương"...
Mùa đông, thành phố nơi Vĩnh đến dạy học cũng khá dễ thương với các sắc áo len tô điểm con phố. Nhưng ở thành phố này, Vĩnh không có ai "má đỏ, môi hồng" để làm anh náo nức mộng mơ. Cho nên đời anh vẫn bình yên như mặt hồ tĩnh lặng. Không có ai làm lòng anh vương vấn. Mùa đông của Vĩnh chỉ đơn giản có những cánh bướm trắng trong sân trường khoác áo len đủ màu đi học, làm vui mắt anh thôi! Vĩnh nhìn lại mình, người phong phanh một chiếc áo sơ mi trắng nếp, lịch sự. Không áo ấm, áo len, nghênh ngang trong lòng phố, tận hưởng hương vị đất trời vẫn thấy mùa đông đẹp ghê nơi...

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 5

- Ê, tụi mày ơi! Lại đây xem tao nhặt được cái này nè!
Tiếng Nguyệt Quế la oai oái khi nó lia chơi trong học bàn chỗ của Đoan.
- Gì đó! Gì đó!

- Có "kí ri" quan trọng hôn mà la dữ vậy?

- Nhanh lên đi! Bảo đảm hấp dẫn "bá cháy" luôn.

Lập tức mấy cái chôi bị vút xuống đất. Ba cái đầu chụm lại trên một tờ giấy tập học trò gấp làm tám.

Nguyệt Quế vừa cười hí hí vừa mở tờ giấy chiến lợi phẩm bày ra trước mặt Vân Anh và Hương Trâm. Nó làm ra vẻ bí mật. Mắt nó lảo liên hướng về cửa lớp. Dầu trời còn sớm, nó vẫn lo... bị con mắt của kẻ thứ tư phát hiện. Bởi vì hôm nay tổ trực nhật thứ tư của Nguyệt Quế đã tình cờ khám phá ra một "bức thư tình mùa đông" của một "chàng bí mật" gửi cho nàng Thục Đoan.

Nó liếc về cửa lớp ra lệnh:

- Ê, tới cửa sổ đọc cho sáng. Nhớ coi chừng con nhỏ Đoan tới!

Hương Trâm láu lỉnh:

- Được rồi! Để tao canh me nó cho!

- Có gì đâu! Nó vô thì đọc cho nó nghe luôn! - Vân Anh nhẹ nhàng hơn.

- Đọc lẹ đi để tụi nó vô là "bể"!...

Sáu con mắt lại "thò" vô tờ giấy, chợt Hương Trâm la lớn:

- Ê, thơm quá tụi bây ơi! "Tướng" này chơi ướp nước hoa vào bức thư tình của hấn để "hợp hôn" người đẹp đấy! Khà, khà! - Nó khịt mũi hít hà.

- Thơm thú vị kìa người ta! Mà sao... "lu sơ bu" quá! - Nguyệt Quế nóng nảy.

Sáu con mắt tò mò lại "chõ" vào tờ giấy, hồi hộp như ăn vụng sợ bị bắt quả tang! Cả ba đều nín thở theo dõi những dòng chữ nắn nót:

"Thục Đoan thân mến,

Phải nói rằng mình rất vui khi viết cho Đoan mấy chữ này. Nó chứng tỏ lòng mến mộ của mình với "chủ nhân" của những bài luận văn "quá đã" mà thầy vẫn thường đọc cho cả lớp nghe...

Mấy năm nay mình thấy mến Đoan chút chút qua tính tình nhu mì và vẻ dịu dàng của bạn. Nhưng mình đành "ngâm tằm" vì quanh bạn có nhiều "nữ vệ sĩ" đặc lực quá nên mới tình cảm mới nảy sinh đó đành chỉ là... phù vân thôi Đoan ạ!

Bây giờ mình lại viết cho Đoan những dòng này vì mình thấy tình cảm của mình đối với Đoan bấy lâu nay cũng vẫn vậy. Nó không chết đi mà nó vẫn tiềm tàng ngày một... nặng sâu.

Nếu Đoan từ chối, chắc chắn mình sẽ không bao giờ thi nổi. Vì trái tim của mình lúc này nó cũng thường xuyên "bị lên máu" mỗi khi Đoan vô tư, hơi hột với mình...

Mình không xưng tên nhưng hy vọng Đoan biết mình là ai khi đọc kỹ những dòng trên đây. Nếu viết cho mình, Đoan cứ để ngay chóc chỗ Đoan nhận thư này là mình sẽ nhận được.

Thôi mình stop. Nhớ giữ "bí mật quân sự" trước các "nữ vệ sĩ" của Đoàn...

Thân ái,

T.Đ."

- Ý cha mẹ ơi! Thuở đời viết thư tỏ tình mà ký tên tắt, ai mà mò ra tên ông tác giả!

- Dễ ợt! Cứ dò hết mấy tên ông có mẫu tự TĐ là biết chứ gì!

Nguyệt Quế lơ mắt:

- Í, sao lại là "TĐ" hả mày? Rủi "TĐ" là Thục Đoàn rồi sao?

- Đồ khùng! Không lẽ nó đi gửi thư tỏ tình cho nó hả?

Nguyệt Quế chớp mắt:

- Ủa hé! Tao quên!

Và nó lại cắn môi:

- Vậy chứ "TĐ" là ai cà?

Hương Trầm xòe tay:

- Lớp mình có ba "ông thần" tên có mẫu tự "TĐ", Thuận Đức nè, Trí Đạo nè, Tuấn Đăng nè! Rồi đó! Đâu tụi mày thử nghĩ xem ai là tác giả bức thư này?

- Bớ tao cũng không biết nổi!

- Vậy phải điều tra cấp tốc chứ sao?

- Điều tra bằng cách nào?

- Khó gì! Ăn cắp của mỗi ông một quyển tập để đo chữ với lá thư chứ sao!

- Hà hà sáng trí! Sáng trí! Đáng thưởng cho một cái "kí"!

- Đùng tào lao nữa! Đưa nào lãnh nhiệm vụ "ăn cắp" tập của ba thằng "TĐ"?

Hương Trầm cười khoe hàm răng trắng nõn:

- "TĐ" hay là "Pê Đê"?

- Bậy bạ! "TĐ" mày! "Pê Đê" ở đâu đây? - Nguyệt Quế trề môi.

Vân Anh nháy mắt:

- Ê, có vài đứa vô lớp rồi đó! Quét lớp lẹ lên! Giờ chơi bàn tiếp!

- Để giờ chơi nó... nguội!

- Đúng đó, giờ chơi mình sẽ "hành động", thử tài làm "thám tử" đa... đa...

Vân Anh lại nhướn mắt thì thào:

- Ê, bớ con khi đi! Giờ chơi đứa nào lãnh nhiệm vụ "đạo chính"?

- Mày chứ ai?

- Xạo đi! Tao không được. - Vân Anh giậm chân bịch bịch. - Tao... kém lắm!

- Vậy chứ ai vô đây? Hồng lẽ tao?

Hương Trầm lý sự.

Vân Anh che một bàn tay lên miệng. Cái lúm đồng tiền vô tư lại lẫm sâu vào má khi cô nàng cười nói và con mắt lúng liếng của nó lại hướng về Nguyệt Quế:

- Hồng phải tao, cũng hồng phải mày. Vậy thì "chị" Nguyệt Quế chứ ai!

Nguyệt Quế trợn mắt:

- Tụi mày khôn bỏ xừ! Cái gì nặng nề "khó nhai" nhất thì để dành cho tao!

Vân Anh vuốt nó:

- Ấy! Trong ba đứa, mày "khéo tay" nhất lại thông minh linh lợi thần sầu nên tụi tao đề cử mày là phải rồi.

- Tao cóc ngán đứa nào! Nhưng tụi bay phải hỗ trợ tao, canh tụi nó cho kỹ kỹ kéo mang tiếng tao ăn cắp... tập.

- Ấy! Chuyện đó mày khỏi lo. Cứ yên tâm hành động, có tụi tao yểm trợ phía sau.

Hương Trầm đi dẹp chổi chọt nó quay ngoắt lại chỗ Vân Anh và Nguyệt Quế đang lúi húi trải khăn bàn và dọn bình hoa.

- Quên nữa! Có báo cho con Đoan biết không?

Vân Anh quyết định thật nhanh. Nó nháy mắt cười ruồi:

- Để tao "thủ" chuyện đó cho! Mày cứ lo canh me cho con Nguyệt Quế "làm ăn" ngon lành một chút!

Chợt tùng, tùng, tùng... trống báo mười lăm phút đầu giờ vang dội. Lớp học đã sạch sẽ gọn đẹp. Bàn giáo viên sáng rực với bình hoa cúc Nhật màu vàng nắng thật dễ thương.

Một ngọn gió lạnh từ cửa thổi thốc vào làm Vân Anh rùng mình dù nó mặc chiếc áo len hồng dày cộm. Vân Anh xóa bảng cho thật sạch rồi đứng trên bục nhìn xuống lớp. Bạn bè đã vào đông đủ. Nhỏ Đoan hôm nay mặc áo ấm vàng màu hoa cúc. Phần đông con gái đều mặc áo len đi học mùa đông. Ai cũng co ro trong rét mướt trông thật dễ thương.

Vân Anh nhìn về phía dãy bàn hướng ngoài cửa lớp của các bạn trai. Mấy "ông tướng" không ai mặc áo ấm cả trừ một vài anh chàng họ "điệu" khoác áo gió để làm duyên, làm mất hết cái chí khí nam nhi của các đấng "trượng phu tòng"!

Vân Anh khẽ liếc về hướng Thuận Đức. Anh chàng này học tương đối giỏi đều các môn. Anh ta lại đẹp trai, con nhà giàu. Thuận Đức thường ít nói, ít kết bạn với nhiều người. Anh ta đang hí hoáy ghi ghi chép chép gì trên giấy.

- Không lẽ anh chàng này!

Vân Anh nghĩ ngợi.

Giữa bàn hai, Trí Đạo đang ngồm ngoàm nhai một ổ bánh mì bự tướng. Anh chàng này thì học bình thường thôi, không có gì đáng nói. Cô lớp trưởng thông minh loại bỏ khả năng Trí Đạo là tác giả của bức thư.

Người cuối cùng, tên có mẫu tự "TĐ" là Tuấn Đăng. Ông này có giọng "tê no" ồm ồm như loa bễ, dễ làm khiếp vía mấy "nàng" hay mơ mộng. Nhỏ Thục Đoan sợ ông này nhất bởi ông hay bắt nạt hét lên một cái khi ông phát biểu, làm cho nó muốn rụng tim! Ông này giỏi toán, khá văn. Không có lý ông "bái" con Đoan làm "sư mẫu" và đem lòng "yêu thương" cô nàng qua

mấy bài văn thầy đọc cho cả lớp nghe?!

Vân Anh cắn môi suy nghĩ, thói quen cố hữu của cô nàng mỗi khi suy nghĩ thật sâu một điều gì. Nhớ tới nội dung bức thư tỏ tình có chỗ lâm ly, ướm át như đường lên "đỉnh phù vân", Vân Anh quên mình đang đứng trước lớp, bật cười khúc khích.

Mấy ông "thiên bồng nguyên soái" bị dọa xuống trần thấy "Tiên Nga" cười đẹp quá, dễ thương quá bèn ngẩn ngơ hết mấy giây. Nếu không bị giọng ồ ồ của Tuấn Đăng "đánh thức" dám bị "liệt dây dòm" hết ráo.

- Lớp trưởng ơi! Sáng lạnh muốn tê người, có gì vui mà cười... xinh thế!

Đám con gái quay ngoắt lại nhìn Tuấn Đăng như nhìn sao chổi "Halley" xuất hiện giữa ban ngày. Đám con trai thì đồng loạt ré lên bày tỏ một sự ngạc nhiên cực độ. Bởi chúng yên trí "ông tên no" đang "thả dê" lớp trưởng của chúng.

- Úy, cha mẹ ơi! "Tê no" hôm nay dám khen lớp trưởng mình "xinh" giữa ban ngày ban mặt nghe! Quý vị thấy sao quý vị?

- Tiến bộ quá chớ sao! Đề nghị hoan hô "trao anh hùng" với "gái thuyền duyên" một phát!

Bên con trai lại rộ lên "hoan hô!". Quang "quậy" và Tín "điều" phóng lên bàn trên xúm lại vò tóc của Đăng "tê no" làm nó bù xù như cái tổ quạ.

Vân Anh không ngờ mới sáng đã bị sao "xúi quẩy" chiếu mệnh. Đầu tiên mặt cô nàng thoáng ửng hồng như được phết lên một lớp phấn hồng thật đẹp. Nhưng chỉ ít phút sau, Vân Anh đã lấy lại được phong độ cứng cõi vốn có của một kẻ "bảy đời" làm lớp trưởng.

Đợi cho cả lớp nhất là bên con trai bớt "loạn", Vân Anh thông thả bước lên bục:

- Giải lao như thế đủ chưa các bạn? Gần hết mười lăm phút đầu giờ rồi!

Chúng ta nên nhớ rằng ai cũng có quyền được đùa vui. Nhưng đùa như thế nào để người khác không thấy... ngại, và nhất là các bạn đừng nên quên để dành tiếng cười lành mạnh thoải mái của chúng ta lúc nghe tin... chúng ta vào đại học.

Lần này thì con trai quê quá, há hốc miệng ra nhìn cô lớp trưởng duyên dáng thông minh đang "lên lớp" chúng hết sức... ngọt ngào, mà chúng không có một lời nào "đốp" lại.

Con gái thì kín đáo hơn. Chúng ý nhị trao cho nhau những nụ cười khoái chí. Trong bụng các nữ nhi đang khoái tì tì vì bọn mày râu đã bị lớp trưởng tuyệt vời của chúng quật cho một cú nốc ao... chí mạng!

Mười lăm phút phù du trôi qua thật nhanh. Thầy Vĩnh ào vào lớp như một cơn gió. Hôm nay thầy sẽ giảng cho lớp nghe bài thơ "Tây Tiến" của nhà thơ Quang Dũng.

Đoan chăm chú lắng nghe. Thầy Vĩnh giảng về thơ rất hay. Đoan thấy không

thể so sánh thầy với cô Dung được. Bởi mỗi người có một phong cách thể hiện riêng, cũng như một sức cảm thụ văn học hay một xúc cảm về thi ca rất khác biệt mà Đoan không tài nào sánh được, như so sánh vẻ đẹp của hai bông hoa cùng một lúc.

Trong các môn học, Đoan thích nhất môn văn. Trong khi Đoan biết có nhiều bạn của Đoan rất chán môn học này. Có đứa phát biểu môn Văn thường khiến người ta dễ bị "mộng du", cứ tưởng mình hiu hiu phiêu bồng trên các ngọn cây, môn học lơ mơ, ngái ngủ, chán phèo phèo!

Đoan thì lại khác. Từ khi biết cảm nhận cái đẹp, biết yêu thiên nhiên, biết say đắm với cái đẹp của đất trời, của hoa lá cỏ cây, sự mềm dịu của những cánh cò bay lả, trên những cánh đồng ruộng xanh rì thẳng tắp thơm hương cốm, hương chè, của những câu ca dao tuyệt đẹp... văn chương đã ăn sâu vào huyết quản của Đoan, biểu hiện thành một cội nguồn dân tộc sâu xa. Bây giờ nghe lời thơ lời cuốn của thầy, Đoan như được bơi lội trong dòng suối thi ca trác tuyệt của buổi bình minh, giữa cánh rừng hùng tráng có tiếng chim muông làm nhạc đệm.

Tiếng giảng thơ của thầy có sức làm cơn nắng giữa ban trưa dịu lại, khi êm ái như lời bà ru cháu, khi mượt mà như ánh trăng khuya làm lòng Đoan chợt chơi vơi như sóng biển. Tiếng thơ của thầy có sức làm tan hơi lạnh của mùa đông giá rét. Trước mắt Đoan, chân dung của các chiến sĩ Tây Tiến gây ấn tượng sâu đậm qua lời giảng của thầy.

Nhưng hôm nay, Đoan cảm thấy bộ ba Vân Anh, Nguyệt Quế, Hương Trâm có gì làm sao ấy!

Mức độ tập trung của Đoan gần như bị hạn chế bởi Hương Trâm, Nguyệt Quế cứ thỉnh thoảng ngó ngoái qua dãy bàn nam như để tìm ai hoặc dò xét một việc gì mà Đoan không thể nào hiểu nổi!

Bình thường ba con nhỏ này học rất chăm. Nguyên có gì hôm nay chúng bỗng trở chứng ngó ngoáy ngo ngoáy liên tục? Đoan tức tối nghĩ bụng, giờ chơi sẽ hỏi bọn nó cho ra lẽ!

Bỗng từ bàn trên, Nguyệt Quế "bắn" xuống cho Đoan một tờ giấy nhỏ vo tròn xếp lại như một viên bi. Đoan luống cuống ngó xuống chân. Viên bi lọt tuốt vào trong giày của nhỏ Hạnh "xù". Đoan liếc thầy cẩn thận rồi thò chân "khèo" chiếc giày của Hạnh lại gần rồi bất ngờ thò đầu xuống gần bàn móc viên bi thật khéo.

Vẫn liếc chừng thầy Vĩnh, Đoan mở ra viên bi chết tiệt thật nhanh. Thì ra đó là một "tối hậu thư" của nàng Nguyệt Quế.

"Ê Đoan,

Giờ chơi tụi tao sẽ báo cho mày hay một tin "khóc liệt" cỡ cơn bão Lin-Đa số 5 hồi "năm", bảo đảm hấp dẫn như chuyện ma cà rồng, mắc tức cười cỡ chuyện vua Khang Hy vi hành, lâm ly mùi mẫn cỡ chuyện tình trên chuyến

tàu Titanic...híc...híc...

Bởi vậy khi nghe trống đánh cái "thùng" một tiếng, mày làm ơn phóng theo con Vân Anh xuống gốc cây phượng già dưới sân trường đợi bọn tao ở đó...

Trong khi chờ đợi, con Vân Anh sẽ cho mày biết chuyện gì...

Nhớ mau chân, không được trễ nải! (Thời giờ là vàng 9999 SJC).

Còn bây giờ, tiếp tục bình thản theo chân ông Vĩnh... "Tây Tiến". Đừng có "quánh lô tô" trong bụng, ông biết được thì bẻ mảnh hết!

NQ".

Thầy Vĩnh vẫn say sưa "quên đi" trong nhịp thơ trầm hùng đặc sắc của Quang Dũng. Nhưng Đoàn không còn bình tĩnh để nghe thầy giảng nữa. Bức "tôi hậu thư" của Nguyệt Quế đã làm Đoàn bị phân tâm.

Loáng thoáng bên tai Đoàn lời thầy Vĩnh như hơi gió tiếng mát, tiếng còn...

"Tây tiến người đi không hẹn ước

Đường lên thăm thẳm một chia phôi

Ai lên Tây tiến mùa xuân ấy"...

Tùng! Tùng! Tùng!... chưa dứt một hồi trống, Vân Anh đã bay lại cặp cổ Đoàn phóng tuốt ra gốc cây phượng già.

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 6

Nếu con nhỏ Vân Anh giỏi nghề "lớp trưởng" bao nhiêu thì chuyện "bắt cóc người tổng tiền" của nó cũng sành điệu bấy nhiêu!

Đoàn chạy theo nó muốn trật quai guốc mới tới gốc cây điểm hẹn. Chưa kịp lấy hơi thở điều hòa, nó đã nắm tay Đoàn nhét vào một tờ giấy gấp tám phảng phát hương thơm. Nó bảo:

- Bình tĩnh, "vịn" trái tim của mày lại mà nghe tao nói: đây là một bức thư tình "không chân dung" của một chàng "Từ Hải thời đại" gửi cho mày. Con Quế lượm được ở chỗ học bàn của mày. Bởi vì cái chỗ "không chân dung" nên bọn tao mới phải "truy tìm thủ phạm" giúp mày, vì mày còn... khờ khạo quá! - Nó hềnh hềnh mũi nói tiếp. - Hai con Quế, Trầm đang ở trên lớp tìm cách "thuần" tập của các chàng trai ra đây, độ chữ hầu truy tìm "người yêu" cho mày. Sự việc là vậy! Đọc thư đi rồi... học cho thuộc để làm bùa... tránh ma... bắt... quỷ!

Đoàn dán mắt vào bức thư, đọc lướt nhanh và chú ý thật kỹ tên người gửi ở cuối thư. "TĐ". Cô nàng ngẫm nghĩ: "Là ai nhỉ?"

Đoàn xếp bức thư lại lòng lạnh tanh không chút mảy may xúc động hay có tí rộn rã nào khi được người tán tỉnh.

Vân Anh dò xét từng chuyển biến trên mặt bạn, tủm tỉm cười:

- Sao?

- Sao trắng gì? Có gì đâu mà tụi mày phải rộn ràng cho mệt!

- Tim mày có nhảy "mắm bò" chưa?

- "Lam ba đa" tao còn chưa ngán nữa là "mắm bò".

- Bây giờ thì chưa... nhảy, nhưng mai mốt tim mày sẽ nhảy!

Đoan phì cười. Đám bạn của Đoan là vậy. Nói chuyện thì "quái quái" vậy đó. Nhưng bọn chúng rất tốt, rất dễ thương.

Đoan nhịp nhịp chân vẫn giữ nụ cười mỉm trên môi.

- Vân Anh xinh tươi như một trái táo mà nói chuyện thì... "xí ngầu" không ai ngờ!

Bỗng từ trên hành lang, Quế, Trâm lao ào xuống chỗ Vân Anh và Đoan đang ngồi. Hai con nhỏ móc trong bụng ra ba quyển tập quảng cái phạch trên cỏ. Vân Anh gặp người lại mà cười, thậm "phục lẫn" hai con nhỏ bạn ranh ma "xuất chúng".

Nguyệt Quế láu táu:

- Hai đứa tao phải tốn cỡ hai lít mồ hôi, "muru trí" lắm mới rinh được chiến lợi phẩm về đây!

- Thế mới biết làm nghề "đạo chích" cũng mệt bỏ bu! - Hương Trâm cười hi hi.

Xen lẫn với tiếng cười hề hã là tiếng lật tập loạt xoạt. Ba tuồng chữ được phơi bày ra dưới ánh mặt trời bên cạnh bức thư. Sau một hồi bỏ mắt quan sát từng chữ, từng dấu, ba con nhỏ hăng hái nhất đã bắt đầu xùi như bóng xì hơi.

Nguyệt Quế rên nghe thật nảo nuột:

- Công cóc!

Hương Trâm cũng thở dài:

- Ba tuồng chữ khác biệt tuồng chữ ở trong lá thư như ba người khác ba, khác má!

Vân Anh không nói gì. Nó chỉ ngắm trời mây, nhưng thật ra đầu óc thám tử của nó hoạt động dữ dội. Nó lăm nhăm, lăm bằm. "Tê Đê... Tê Đê..."

Chợt nó chụp lấy bức thư nhìn thật kỹ tên "tác giả" viết tắt lằn nữa rồi "à" lên khoái chí!

- Ha, ha! Tao biết tướng đó là ai rồi!

- Ai?

- Ai? - Hai nhỏ kia chồm lên.

Vân Anh mở to mắt tròn đen như hai hạt nhãn. Miệng cô nàng mở hết ga:

- Quý sứ... Tín "điệu" chó ai vô đây!

- Trời đất! Sao mày biết?

Vân Anh lại vạch bức thư ra:

- Đây nè, mẫu tự "ê" nó đâu có viết hoa đâu?! Vậy thì chỉ có Tín "điệu" chứ không có Tuấn Đăng, Trí Đạo, Thuận Đức... khi khô gì cả!

Hương Trầm nghe rằng:

- Sao mày không nói sớm cho tụi tao khỏi mất công!

Vân Anh cười rũ rượi:

- Sớm sao được mà sớm! Thì tao chỉ mới phát hiện ra tức thì thôi chứ bộ!

Tên tò một giây rồi cả bọn cùng ngã lăn ra trên cỏ mà cười.

Chợt Vân Anh bò dậy:

- Ê, cấp tốc đi trả tập về chỗ cũ cho mau, kéo chúng chửi hết cả đám à!

Hai "quân sư" của Vân Anh lồm cồm ngồi dậy, nhét vội ba quyển tập vào bụng rồi thẳng mát!

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 7

Tưởng chuyện bí mật của Đoàn chỉ có Tín "điệu" và ba con bạn thân yêu của Đoàn biết mà thôi. Ai dè!...

Không biết từ một lỗ một nào mà chuyện đó bị... xì ra... Ban đầu còn xì ra in ít, cho đến một ngày...

Một ngày như mọi ngày, thầy Vĩnh nện gót giày lộp cộp từ hành lang vào lớp. Thầy đứng thật nghiêm trên bục, đảo mắt nhìn khắp "hang cùng, ngõ hẹp" của lớp rồi mới ngồi xuống ghế và giở sổ "sanh, tử" ra dò.

Cây bút trong tay thầy chạy lên, chạy xuống từ đầu đến cuối sổ làm những trái tim bé bối khóc hu hu trong lồng ngực. Chợt thầy ngừng lại ở đầu sổ, đồng dặc:

- Vân Anh! Thái Thụy Vân Anh!

Vân Anh cầm tập lên bàn thầy, rất tự tin ra dáng con nhà "lĩnh đạo".

- Em hãy đọc khổ thơ đầu trong bài thơ "Tây tiến".

- "Sông Mã xa rồi Tây tiến ơi!

Nhớ về rừng núi, nhớ chơi vơi

Sài Khao, sương lấp đoàn quân mỏi...

...

Mai châu mùa em cơn nếp xôi..."

- Tốt! Bây giờ em cho thầy biết vài nét về nội dung bài thơ?

- Thưa thầy bài thơ nói về chân dung các chiến sĩ Tây tiến và cuộc hành quân của họ!

- Vân Anh rất thuộc bài, thầy ghi điểm chín!

Cây bút trong tay thầy lại tiếp tục hành quân và ngừng lại ở tên Lê Thị

Tuyết.

Ở dưới có tiếng reo:

- Tuyết "lùn" dính đạn rồi!

Tuyết "lùn" đứng đĩnh đi lên bàn thầy. Tóc nó hôm nay được tết gọn gẽ hơn, đôi guốc cao bảy phân vẫn không làm cho nó cao thêm mấy tí!

Nhỏ Tuyết cười duyên với thầy Vĩnh một cái lấy hên. Nhưng thầy phớt lờ.

- Em cho tôi biết ý nghĩa của câu thơ "Sông Mã gầm lên khúc độc hành".

Tuyết "lùn" ỏn ẻn một chút rồi xui lơ. Bởi nó chỉ thuộc lòng bài thơ chứ nó không hề nghe thầy Vĩnh giảng bài tuần trước và nó cũng đã lơ không coi trọng môn Văn từ lâu.

Thầy giáo nén giận nói:

- Cán sự văn đâu, em giúp bạn "gỗ bí" câu này xem nào?

May phước, Đoan đã soạn bài rất kỹ, dù tuần trước có lơ "lo ra" chút đỉnh, Đoan vẫn sợ thầy chiếu tướng bất ngờ nên không dám lơ mơ.

- Thừa thầy ý nghĩa của câu thơ "Sông Mã gầm lên khúc độc hành" là ý câu thơ muốn khẳng định tính chất bi hùng trong sự hy sinh của các chiến sĩ Tây tiến.

- Tốt!

Thầy nhắc thêm:

- Cán sự văn nhớ giúp đỡ các bạn nào còn yếu môn văn nhé!

Đoan "dạ" và ngồi xuống. Thầy Vĩnh ghi điểm năm vào tập Tuyết "lùn".

- Lần sau em cố gắng học bài kỹ hơn và chú ý nghe giảng nhé!

Nó "dạ" lấy lệ rồi nguyền ông thầy một cái trước khi về chỗ.

Thầy Vĩnh lại rà cây bút và lòi thêm một tên:

- Mai Trung Tín.

- Thấy bó!

- Tiêu tùng... Tín "điệu" rồi.

Tuyết "lùn" kín đáo ngó Tín "điệu" thật nhanh. Nó thầm "oán" thầy Vĩnh.

Chàng "điệu" nhong nhảnh, ổng ẹo lên bàn thầy. Một tay mân mê, vuốt vuốt cọng tóc "đuôi rùa" rất quái, được chừa lại khi hót tóc và ép sát nó và một bên thái dương.

Mọi con mắt đều đổ dồn về Tín "điệu". Nhiều tiếng xầm xì to nhỏ và một vài ánh mắt len lén hướng về phía Đoan làm Đoan không khỏi bực mình.

Thầy Vĩnh hỏi:

- Câu thơ "Tây tiến đoàn quân không mọc tóc" có ý nghĩa như thế nào em?

Tín cười thầm "ồ dễ quá mà!" Tưởng thầy bắt đọc thơ thì nó thua. Bởi tuần trước đầu óc nó bận chuyện "thảo" một bức thư tình cho "người yêu dấu" nên một chữ trong bài thơ của thầy cũng không lọt vào đầu nó được. Còn chuyện giảng thơ... thì nó dư sức đi! "Đoàn quân không mọc tóc là gì cà?...À, à!"

Mọi người thấy nó ngó trên trần nhà tìm... thẩn lẩn, rồi lại ngó ra cửa sổ tìm chim. Chợt mặt Tín cười hơn hớn:

- Thừa thầy, "Đoàn quân không mọc tóc" là đoàn quân này... không có... tóc... à... à... có nghĩa là... đây là một đoàn quân... xuất chinh từ một ngôi chùa ạ.

Cả lớp cười nghiêng ngửa. Thầy Vĩnh thấy... ngao ngán cho nó quá bèn quyết định cho Bùi Kiệm gỡ huê câu khác gọi là chiếu cố con cháu nhà họ Bùi. Thầy khoác tay:

- Thôi được rồi! Em cho tôi biết tựa đề của bài thơ này đi.

Tín lại đứng đực ra. Nó không dám nhìn Đoàn, sợ quê... hai chục cục! Len lén nó khề đưa mắt cầu cứu đám bạn chí cốt, chí tình của nó ở xóm nhà tranh.

May thay Tín thấy Phát "ốc mày" đã nhận được "tín hiệu S.O.S". Nó ra dấu chỉ tay về hướng mặt trời lặn và trở vào thẳng Tiến ngồi bên. Tín mở cờ trong bụng:

- Thừa thầy, bài thơ có tên là "Đông Tiến" ạ!

Phát "ốc mày" giậm chân vì tức.

Cả lớp lại một phen cười nữa. Thầy Vĩnh bắt đầu tỏ vẻ buồn cho "số kiếp" của "Bùi Tín" phản động sẽ phải lãnh một chữ "O" tròn đỏ chết vào tập.

Sau này thấy các thành phần cách biệt có nhiều chuyển biến tốt, thầy Vĩnh ít khi rà soát chúng. Bởi thầy thường nhắc nhở cả lớp học tập tự giác là bổn phận của mỗi học sinh. Bây giờ Vĩnh mong chuyện Tín "điều" không thuộc bài chỉ là một hiện tượng chứ không phải là một bản chất của nó nữa.

Bỗng trong tiếng ồn ào lộn xộn, thầy Vĩnh nghe một thằng phát biểu:

- Hi hi! Nếu thầy bắt nó đọc bài "Đoan tiến" chắc chắn nó sẽ thuộc lâu như cháo chảy. Hi, hi!

- Mày nói đúng đó! "Đoan tiến" chứ Tây tiến, Đông tiến có nghĩa lý gì.

Kín đáo nhìn về cô bé học trò cán sự văn thông minh, học giỏi đang cúi đầu bên trang sách mở một cách chăm chú vô tư, Vĩnh dần dần hiểu chuyện...

Vĩnh không ghi điểm vào tập thẳng Tín mà cho nó nợ lại tuần sau.

Ở bàn trên, Nguyệt Quế thủ thủ vào tai Hương Trâm:

- Chuyện kín như bưng mà sao lọt tới tai tụi nó vậy mày?

- Có chuyện gì khó hiểu đâu! Sao mày không nghĩ rằng chuyện bị "xì" do chính miệng thằng Tín "điều" tung ra.

- Ồ há!

- Tội nghiệp con Đoàn.

- Sức mầy mà nó thèm.

- Ồ! "Đũa móc mà đòi mâm son"!

- "Đĩa mà đòi đeo chân hạc" chứ mầy!

- Đúng chóc!

Qua chuyện không thuộc bài thơ "Tây tiến" của thằng Tín, chuyện Tín của Đoan đã bị bể. Riêng Đoan chỉ nhìn và nghe qua một số câu là Đoan đã nắm bắt được sự việc.

Tuy nhiên Đoan chẳng hề hấn gì đâu. Bởi trái tim của Đoan vững như thành, Đoan chỉ trao nó cho người mà Đoan mến nhất mà thôi!

Nhưng Vân Anh tinh tường hơn. Cô nàng không những nắm bắt tình hình thật nhanh mà còn đang chăm chú theo dõi thái độ và những diễn biến trên mặt Tuyết "lùn". Trong lớp này ai mà không biết Tuyết "lùn" thích Tín "điệu". Cho nên mặt của Tuyết "lùn" "chù ụ". Khi nghe bọn con trai kháo nhau, Tín chỉ thuộc bài thơ "Đoan tiến". Tuyết "lùn" thấy máu nóng bốc lên mặt. Nó hậm hực nhìn Đoan xem nhỏ có nét gì khả ái mà "cướp" được trái tim Tín "điệu" của nó. Cũng vừa lúc đó Tuyết "lùn" bắt gặp thấy Vĩnh đang chăm chú nhìn Đoan, cũng là lúc Đoan từ từ ngược lên nhìn thầy.

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 8

Chấm bài xong, Vĩnh thường có thói quen thư giãn. Anh đưa tay chọn một đĩa nhạc tiền chiến và bật nút.

Vĩnh ngã người trên chiếc ghế cho dòng suối nhạc dịu êm len lỏi vào từng sợi dây thần kinh não. Vĩnh thấy dễ chịu làm sao.

Vĩnh rất yêu âm nhạc và thi ca. Bởi vậy Vĩnh chọn ngành sư phạm để được truyền đạt cho học sinh của mình những tri thức, những trào lưu văn học để chúng thêm yêu tiếng mẹ đẻ, làm giàu ngôn ngữ sống của một dân tộc và thêm thi vị cho cuộc đời. Bởi vì anh quan niệm âm nhạc làm tươi mát tâm hồn người như cây cối hoa lá được tắm sương mưa. Còn thi ca, thơ phú làm đẹp thêm cuộc sống của con người. Nó chẳng những làm cho con người hiểu thêm về nguồn cội của họ, mà còn làm cho người ta thấy hãnh diện khi được làm người. Vốn là một sinh vật cao cấp nhất trong muôn loài. Từ đó người ta sẽ có ý thức tốt và hành động đúng đắn phù hợp với đạo lý chân, thiện, mỹ vốn là nề nếp đạo đức căn bản của mỗi người dân Việt.

Vĩnh chợt nghĩ đến học sinh của mình. Nhìn chung, Vĩnh thấy chúng khá tốt. Con gái có nề nếp kỷ cương hơn con trai. Nhất là ban chỉ huy lớp. Anh đặc biệt hài lòng về cách làm việc linh hoạt của cô lớp trưởng. Tuy nhiên, về phía con trai, Vĩnh thấy còn một số em chưa có ý thức học tập cao, được dịp là chộc phá bạn, chưa trao dồi đạo đức tốt... Lớp còn hiện tượng "cặp đôi" vô bổ, gây xao nhãng học tập cho mình và người khác. Dù rằng đó là tâm lý tự nhiên của tuổi mới lớn. Nhưng anh sẽ đợi dịp nào đó giúp chúng nó hiểu

một tình yêu trong sáng là gì? Ở tuổi nào thì có tình yêu được. Với cương vị một người đi trước hay đúng hơn là một người anh. Nhưng rồi Vĩnh lại ngại, ngại. Vĩnh sợ anh không có dịp để trò chuyện thân mật với chúng. Bởi thời gian cứ vùn vụt trôi qua và bài vở công việc cứ chất chồng, chợt Vĩnh ngừng suy nghĩ để lắng tai nghe một dòng nhạc êm ru như lời thầm thì tình tự từ mấy dòng thơ Quang Dũng: "Đôi mắt người Sơn Tây - U uẩn chiều tiễn biệt - Hồn viễn xứ khôn khuây..."

Ồi, bài hát! Bài hát mà đã quá lâu vì cơn áo đời thường dồn dập Vĩnh tưởng đã lãng quên. Bài hát có ảnh hưởng sâu sắc với anh. Nó làm anh nhớ khôn nguôi người em gái nhỏ thương yêu nhất của anh đã vĩnh viễn nghìn thu an bình ở một góc đời thông mơ mộng, nơi thành phố sương mù quê hương yêu dấu của anh, hai năm trước.

- Lê Phước Vĩnh An.

Vĩnh thầm gọi tên cô em gái nhỏ của mình. Cô bé xinh xắn, dịu dàng và mộc mạc như một bông hoa súng của miệt đồng quê Nam bộ. Cô em gái nhỏ cách Vĩnh đến bảy tuổi mà Vĩnh đã khóc lóc đòi mẹ lấy nguyên tên mình để đặt cho em bé gái.

Lúc đó, mẹ Vĩnh - một người đàn bà có học thức cũng đã suy ngẫm rất kỹ ý nghĩa của hai chữ "Vĩnh An" và đồng ý đặt tên cho con gái với ước mơ đời nó sẽ mãi mãi được hưởng phúc an vui.

Nhưng ác nghiệt thay, một cơn bạo bệnh bất ngờ đã cướp mất Vĩnh An lúc cô bé đang ở lứa tuổi tròn trăng đầy mơ mộng, để lại một nỗi buồn mênh mông cho hai trái tim một trẻ, một già! Bởi ba của Vĩnh, ông Tuấn - một cán bộ ở viện nghiên cứu cây xanh đã mất vì tai nạn nghề nghiệp cách đó sáu, bảy năm rồi.

Những chuỗi ngày còn lại từ sau những ngày tháng đau buồn đó Vĩnh quyết đi thật xa để quên bớt nỗi buồn, quên đi đôi mắt người em gái yêu thương mang nhiều dáng dấp của "đôi mắt người Sơn Tây... u uẩn chiều tiễn biệt."

Nhưng không! Vĩnh sẽ mãi mãi không quên được đôi mắt ấy! Bởi vì Vĩnh đã bắt gặp nó hôm qua, trong lớp của chàng!

Vĩnh lắc đầu thật mạnh vẫn thấy hình ảnh đôi mắt cô học trò của Vĩnh, một đôi mắt tròn đen lay láy, phảng phất nét buồn mơ đã đôi lần làm tim anh xao xuyến.

Vĩnh đưa mắt nhìn lên khoảng trời xanh thơ mộng, lòng dâng lên một niềm vui nho nhỏ ngọt ngào.

Thế là từ đây, Vĩnh có thể gặp lại Vĩnh An - cô bé "nu" yêu mến của anh khi anh vào lớp chủ nhiệm của mình.

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 9

Thấm thoát tháng mười một lại đến thật nhanh. Tháng mười một dễ thương theo chu kỳ lại về với các cô cậu học trò lứa tuổi ô mai đầy mơ mộng.

Tháng mười một luôn đáng yêu, luôn làm cho bao trái tim nhỏ đợi chờ. Chúng chỉ đợi một ngày duy nhất trong tháng. Đó là ngày 20/11 để bày tỏ lòng yêu mến thầy cô giáo bằng những món quà nho nhỏ. Nhưng nó chất chứa cả một tấm lòng nghĩa ân.

Cả trường cũng rộn ràng không khí đón mừng ngày tết nhà giáo từ những ngày trước. Các lớp tíu tít bận rộn viết viết, vẽ vẽ trang hoàng cho thật đẹp tờ báo tường chủ đề "Nhớ ơn thầy cô". Ai cũng mong tờ báo của mình đoạt giải nhất đem vinh dự về cho lớp.

Trong việc chọn bài cho báo tường của lớp, Đoàn lãnh nhiệm vụ duyệt chọn bài. Hương Trâm và Nguyệt Quế thay phiên nhau viết bài lên báo vì hai nhỏ đó có nét chữ đẹp nhất. Khâu trang trí dành cho Tuấn Đăng và Thuận Đức. Vân Anh thì lo cho mặt tổng quát.

Trong việc chọn bài, Đoàn thẳng thắn chọn các bài viết tốt có nội dung hay và nằm trong chủ đề "Nhớ ơn thầy cô". Vì thế mà cũng có một số bài bị loại.

Dịp này Tuyết "lùn" cũng góp một bài thơ nói về mối tình "cay ớt" của mình đối với Tín "điệu". Vì vậy mà bài thơ "Tình mùa đông" của nó bị loại một cái rột vì lạc đề. Nó cay cú Đoàn dữ dội, chỉ còn đợi dịp để "chù" nhỏ cán sự văn cho bỏ ghét chơi.

Ngày tập trung các tờ báo tường về treo tại phòng giáo viên đợi chấm giải, tờ báo "Về nguồn" của lớp 12C1 được mọi người chú ý nhất bởi vẽ đẹp sắc sảo, bài vở phong phú và trình bày đầy óc sáng tạo, thẩm mỹ. Nhờ thế tờ "Về nguồn" đoạt giải nhất báo tường toàn khối lớp mười hai.

Cả lớp vui mừng hớn hở. Thầy Vĩnh nở nang từng khúc ruột về thành tích báo chí của lớp. Các thầy cô khác cũng thật sự ngạc nhiên và phấn khởi trước thắng lợi xuất sắc của lớp nổi tiếng quậy nhất khối từ trước đến giờ.

Tờ báo tường mừng "Tết nhà giáo" được chấm trước ngày lễ chính thức đúng một tuần lễ.

Niềm vui "ấm" giải nhất vừa tạm lắng xuống trong lòng các học sinh lớp 12C1 thì ngày 20/11 lại đến. Vân Anh gom góp quỹ lớp mua hơn chục cái hoa hồng nhỏ để cài áo các thầy cô.

Lễ cài hoa trên áo các thầy cô được tổ chức toàn trường dưới sân cờ. Sau khi về lớp các thầy cô sẽ được học sinh lớp đó cài hoa thêm cho mình một lần nữa.

Lễ cài hoa dưới sân cờ long trọng bao nhiêu thì ở lớp lại càng cảm động bấy nhiêu.

Khi tiếng trống chuyển tiết vang lên, giáo viên bước vào nghiêm trang chào cả lớp. Ba bạn đại diện lớp bước lên bàn thầy. Lớp phó văn thể kính cẩn ôm trước ngực một khay đựng những chiếc hoa hồng được làm bằng một loại "vôn" hoặc "ren" màu hồng nhạt hoặc kết bằng nhung đỏ thắm. Mỗi cái hoa này được dính ở cuốn một mảnh keo dính. Khi cài lên áo chỉ cần lột bỏ lớp giấy dán láng mịn bên ngoài, ấn mảnh keo vào ngực áo là xong thao tác cài hoa.

Lớp phó học tập được vinh dự cài hoa lên áo thầy trong lúc lớp trưởng thay mặt cả lớp chúc thầy cô và bày tỏ lòng biết ơn thầy. Lớp chăm chú lắng nghe và yên lặng để cùng bày tỏ niềm thành kính tri ân của học trò đối với thầy. Sau đó thầy nói lời cảm ơn cả lớp và niềm mong mỗi hy vọng của thầy về sự thành đạt của học trò.

Tinh thần "tôn sư trọng đạo" của người Việt Nam được thể hiện rõ rệt nhất trong ngày tết Nhà giáo. Mỗi năm dù chỉ có một lần, nhưng nó nói lên cái nề nếp đạo đức tốt đẹp của một dân tộc biết trọng đạo làm thầy và tạo cho học trò một ấn tượng sâu sắc về lòng tri ân của thầy cô. Đó là một nét đẹp truyền thống đầy kiêu hãnh.

Năm nay, lễ cài hoa lên áo thầy cô của lớp Đoàn cũng được tổ chức đầy ấn tượng như thế.

Hôm đó, lớp cũng có tiết Văn của thầy Vĩnh. Lúc Vân Anh nói lời cảm ơn thầy, lòng Đoàn rộn lên một niềm cảm xúc.

Đó vừa là một tình cảm biết ơn vừa là một niềm yêu kính vô bờ và cả một sự ngưỡng mộ sâu sắc về tài lãnh đạo lớp của thầy nhất là giọng giảng bài đầy lôi cuốn, hấp dẫn người nghe!

Hôm nay thầy Vĩnh trông thật nhã trong bộ áo sơ mi trắng và quần xám nhẹ, cravate sẫm màu hơn trông thấy thật khả kính. Dù ăn mặc nghiêm chỉnh thế nhưng dáng điệu thầy rất thoải mái. Thầy vui hơn mọi ngày, nhất là từ khi lớp đoạt giải nhất báo tường.

Trước niềm vui ngày lễ, niềm hân hoan của học sinh, thầy Vĩnh ưu ái dành riêng cho lớp mình chủ nhiệm một đặc biệt: thầy tạm ngừng hai tiết học đó để liên hoan thân mật với lớp. Bởi Vĩnh nghĩ đây là một dịp để anh hiểu thêm về học sinh của mình.

Sự hưởng ứng nồng nhiệt vang lên. Vĩnh thông thả mở cặp lấy ra bốn bịch kẹo trái cây bảo Vân Anh chia đều cho các tổ.

Hôm nay cũng có một số bạn lên tặng quà riêng cho thầy.

Ba đứa bạn của Đoàn cũng lôi từ trong cặp ra mỗi đứa một hộp nhỏ gói giấy hoa, thật nơ thật đẹp.

Nguyệt Quế láu táu nhất:

- Tao tặng thầy cái cravate sọc xám đỏ để thầy được "ngầu" thêm một tí!

Hương Trâm thè lưỡi trêu:

- Ui da! Tên này "gân nhé"! Cravate chỉ để làm quà cho những kẻ... yêu nhau mà thôi!

Vân Anh nháy mắt thăm thì:

- Bộ trái tim mi... có vấn đề với thầy rồi hỉ? "Tội" chết nghe em! Thầy là cha mẹ. Trò là... đệ tử... của thầy. Không được "iêu" bậy bạ.

Nguyệt Quế hơi xanh mặt:

- Hồng dám đâu! - Nó nhỏ giọng. - Tao hồng có "iêu" à nghe!

- Hương Trầm tặng thầy "kí gì" vậy cung?

- Một hộp "chó có lát" đậu phộng của dì hai tao mới gửi về!

Hai ba cái miệng tắc lưỡi, hít hà:

- Cha! Đã! Chắc là ngon lắm!

- Lốp trưởng, quà của mày là gì? Báo cáo xem.

- Tao đơn giản lắm! Một "quyển sổ bìa đen" có ghi tên cả lớp và một cặp bút paker thứ... xin! Hi! Hi!

Tụi nó tíu tít nối đuôi nhau lên bàn thầy trông vừa nghịch ngợm vô tư vừa liếng thoảng, dễ thương.

Đoan khẽ liếc vào học bàn. Đoan cũng có một món quà tặng thầy. Món quà này Đoan đã chăm chút cả tháng nay, ngày ngày tỉa lá, bắt sâu mong cho nó nở đúng ngày, thật to, thật đẹp.

Nhưng món quà của Đoan chỉ giúp cho thầy vui một chút. Bởi nó sẽ tàn. Nó không mãi hiện hữu như chiếc cravate của Nguyệt Quế, quyển sổ lưu niệm của Vân Anh... Nó chỉ đem đến cho thầy một chút hương thơm tinh khiết, rồi sẽ tàn theo qui luật!

Vậy là tháng sau, năm sau và mãi mãi về sau thầy sẽ chẳng bao giờ nhớ đến món quà tầm thường của Đoan nữa!

Món quà mà Đoan yêu nhất, nâng niu nhất sẽ không ở mãi cùng thầy... và thầy sẽ chóng quên Đoan.

Nghĩ đến đó Đoan nghe mắt nặng nặng, cay cay muốn khóc. Đoan trách mình sao khờ khạo quá! Ai lại đi tặng hoa cho thầy. Dù đó là đoá hoa hồng nhung đỏ thắm tuyệt đẹp đương độ hàm tiếu mà Đoan đã cất công chăm sóc bấy lâu. Đây là ba bông hoa đầu tiên nơi góc vườn nhỏ xít của Đoan và Đoan "cung" nó hơn cả con Mimi nũng nịu của Đoan ở nhà.

Sáng nay trước khi cắt nó, Đoan đã ngắm nó thật lâu và bảo với ba đoá hoa hồng hàm tiếu rằng:

- Chị cung mi nhất, nhưng ngày mai Tết thầy cô giáo, chị chỉ có cung là quý nhất để làm quà tặng thầy Vĩnh mà thôi! Hãy tỏa hương thơm khắp phòng thầy Vĩnh nhé!

Đoan cắt nó rời khỏi chậu và hôn nó thật lâu trước khi bọc nó cẩn thận trong một tờ giấy kính trong suốt tựa pha lê.

Ba đoá hồng nhung thoang thoảng đưa hương trong không khí rộn ràng nào

nhật của ngày Tết thầy cô giáo, Đoan chưa dám đem lên liền vì tự thấy nó thấp kém, đơn sơ hơn bất cứ một món quà nào.

Đoan sợ ba con nhỏ bạn kia sẽ chế giễu vì hoa hồng tầm thường quá! Đoan lại ngại bạn bè chung quanh khám phá ra nó bởi thỉnh thoảng nó lại tỏa hương thơm nhẹ nhẹ. Sau hết, Đoan sợ thầy Vĩnh chê món quà của mình, nên Đoan ngập ngừng... Rồi, cuối cùng quyết định sẽ bí mật mang nó về nhà!

Đoan lại len lén nhìn vào hộp bàn lần nữa và khẽ thò tay đẩy nó xịch vào trong một tí. Nhưng Đoan vội rút tay lại vì bị một cái gai nhọn đâm vào tay suýt chảy máu. Đoan nắn ngón tay đau ngẫm nghĩ "Trời sinh hoa hồng đẹp nhưng lại sinh ra những cái gai ấy làm gì?"

Tặng quà cho thầy Vĩnh xong, Vân Anh, Nguyệt Quế, Hương Trâm tíu tít về chỗ. Lúc này chúng mới nhớ ra đã quên rủ Đoan lên tặng quà một lượt. Tội nó rả lại bên Đoan:

- Ê! Lên tặng quà cho thầy đi nhỏ!

- Mà tặng ông thầy mình cái gì vậy?

Đoan lắc đầu không nói:

- Con nhỏ này lạ ghê! Hôm nay vui muốn "khùng" mà lại buồn hiu hà!

Vân Anh "được" nhất. Nó an ủi Đoan:

- Có thiếu gì đũa không tặng quà cho thầy chứ có phải mình mày đâu mà buồn! Thôi, quảng cái "sầu, úa" của mày đi, cười lên xem nào!

Nhưng ngón tay vẫn còn đau, lại sợ ba đóa hồng héo rũ, Đoan cười như mếu!

Ba đũa "bấm" nhau, ra hiệu về chỗ.

Đoan hơi yên tâm một chút, chắc chắn ba đũa nó không biết Đoan có chuẩn bị quà cho thầy Vĩnh. Nếu chúng biết Đoan tặng hoa cho thầy, chúng sẽ nghĩ sao?

Bỗng Đoan thấy mình ngốc tợn khi quyết định hái ba đóa hoa hồng đẹp nhất, đáng cưng nhất đem tặng thầy. Bởi vì dù có đẹp đến đâu đi nữa, nó cũng tàn phai...

Lớp bắt đầu màn phỏng vấn tự do và đòi thầy kể chuyện.

- Thầy kể chuyện đi thầy!

- Chuyện vui mà nghe gì! Kể chuyện ma nghe đã hơn thầy!

- Thế kỷ 21 rồi mà còn ma với quỷ! Kể chuyện... tình yêu đi thầy!

Vĩnh cười xòa, thả một bước "dọ dẫm":

- Lớp này có em nào biết yêu chưa mà bày đặt hỏi chuyện... lằng nhằng.

- Em chưa biết yêu thầy!

- Em mới hơi... biết biết... hà thầy!

- Lớp này có vài cặp biết yêu rồi đó thầy!

Vĩnh cười hóm hỉnh:

- "Bật mí" tí xem nào!

Bọn quỳ lạy đầu quỳ quây:

- Không dám đâu, thầy ơi!

- Thầy né hoài, nói đi thầy!

Vĩnh mắng yêu học sinh:

- Lớp hôm nay lộn xộn quá! Nhưng thôi, để chịu ý các em một lần, thầy tạm mượn thơ của một số thi sĩ "giảng nghĩa" cho các em biết tình yêu là gì nhé!

- Xa hô! Hoan hô thầy!

Thầy Vĩnh cười tủm tỉm và đợi lớp lắng dịu một chốc mới thủng thỉnh đọc:

- "Làm sao cắt nghĩa được tình yêu?

Có nghĩa gì đâu mỗi buổi chiều

Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt

Bằng mây nhè nhẹ gió hiu hiu"...

Lớp vỗ tay hoan nghênh đoạn thơ "cắt nghĩa tình yêu" mà Vĩnh vừa đọc dứt dõ. Một thằng lên giọng khuyến khích:

- Hay quá! Còn bài nào nữa đọc đi thầy!

Vĩnh tăng hăng chuẩn bị giọng nghiêm trang. Anh nghiêng nghiêng mắt ngó đám học trò.

- "Ai hãy làm thính chớ nói nhiều"

- Suyt! Thầy bảo mình "làm thính" kìa!

Tuyệt "lùn" xí xọn chọc:

- "Làm thính" chi vậy thầy?

Vĩnh làm ra vẻ bí mật:

- "Để nghe dưới đáy nước hồ reo"...

- Cha... a... a...!

- Im! Để nghe, mày!

- "Để nghe tơ liễu rung trong gió

Và để nghe trời giảng nghĩa yêu!"

Đám con trai hứng chí reo hò vỗ tay tán thưởng muốn bể lớp và không hẹn mà cùng hát:

- Dô! Dô! Dô! Hà lê, hà lê, hà lê! Ghê! Ghê! Ghê! Hà lê, hà lê, ha lê!

Vĩnh cũng vui lây với đám học trò. Thường ngày lên lớp chúng đã quen với phong cách nghiêm trang của thầy. Hôm nay được dịp chúng tha hồ la hét bể trường rồi mai lại tiếp tục "xếp ve". Bởi thế Vĩnh thấy không cần ổn định lớp, thả cho chúng "loạn chiêu" một bữa.

- Thầy ơi, thầy có người yêu chưa thầy? - Có thằng còn các có hỏi.

- Hồi đó tới giờ... thầy có... yêu ai chưa thầy?

- Còn thầy, thầy quan niệm tình yêu là gì? - Hạnh "xù" đưa tay lên hỏi trắng trợn.

Vĩnh làm bộ nhún vai:

- Tôi ấy à! - Vĩnh làm ra vẻ suy nghĩ. - "Yêu là chết trong lòng một ít. Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu..."

Hương Trâm so vai le lưỡi:

- Sao kỳ vậy thầy!

Vĩnh thấy muốn trêu bọn chúng một phút cho vui bèn giả ngô:

- Sao hôm nay các em "ác" thế, cứ muốn "bắt nạt" thầy mãi? Nếu thầy chưa hề biết yêu ai thì nói thế nào cho các em hiểu được tình yêu nhỉ!

Vĩnh ngược mắt nhìn xuống bàn Đoan. Cô bé đang say sưa lắng nghe anh nói. Mắt Đoan nhìn anh trông thật ấm áp nồng nàn.

Bất gặp tia nhìn của thầy, Đoan luống cuống quay đi phía khác, hai má đỏ bừng.

Bất giác, Vĩnh tưởng chừng như nhìn thấy "bé Nu" hiền hậu của anh ngày nào. Chợt một niềm thương nhớ cô em gái lại lảng trào dâng...

Vĩnh im lặng nhìn ra cửa sổ. Nơi đó chỉ có nắng gió vô tư và một nhánh phượng gầy nghiêng mình nhìn vào lớp học. Không dung Vĩnh nghe lòng chợt băng khuâng và có chút gì xao xuyến.

Đám học trò không khỏi ngạc nhiên khi thấy sự thay đổi đột ngột của thầy. Chẳng ai biết điều gì đã xảy ra trong lòng ông thầy trẻ, khiến thầy từ trạng thái vui như tết bỗng chốc u buồn như vương vất sầu tư?!

Tuy vậy, Vĩnh vẫn nghe rất rõ lời bọn nhỏ thì thảo hỏi nhau:

- Tội mình làm thầy buồn rồi kìa!

- Chắc... thầy nhớ người... "i...ê...u" quá!

- Tại... tao nghe có lần chị tao nói, đang vui ỉ xèo mà tự nhiên lặng câm như thóc... thì đích thị "nhờ sắc nhớ" người "yêu quấu" đấy!

Vĩnh chợt tỉnh người. Anh không khỏi buồn cười lũ học trò vô tư của anh.

Nếu chúng biết trái tim thầy của chúng hãy còn "trống vắng", chỉ mới vương vương chút xíu tơ trời, liệu chúng có tin chăng?

Vĩnh bật cười thành tiếng rồi âu yếu hỏi học trò:

- Sao, các em còn thắc mắc gì nữa không nào?

Tuyệt "lùn" không nhẽo:

- Dạ, thầy chưa nói quan niệm tình yêu của thầy cho chúng em nghe.

Hương Trâm "khều" Vân Anh nói nhỏ:

- Chà! Không biết hỏi kỹ "quan niệm tình yêu" của thầy để làm chi vậy cà?

Vĩnh nhìn cả thầy học trò lần nữa:

- Thôi được rồi, các em yên lặng đi, thầy sẽ nói cho các em nghe để các em có những suy nghĩ chín chắn hơn trong tình yêu, tránh lối sống buông thả, xốc nổi của lớp thanh niên thời đại mới!

Nhìn lớp một hồi lâu, Vĩnh tiếp:

- Các em nghe để có chút kinh nghiệm cho bản thân. Nhất là để sống cho đúng đắn, làm cho tình yêu ngày càng đẹp thêm, chứ đừng biến nó thành

một niềm hối tiếc, một sự lỡ lầm tai hại!

Vĩnh đứng tì tay lên bàn giáo viên, nhìn thân ái tất cả học trò. Anh chậm rãi nói:

- Theo thầy nghĩ, tình yêu là một thứ tình cảm trong sạch, tinh khiết xuất phát từ trái tim của hai người khác phái ở mức độ mãnh liệt, chín mùi. Tình yêu có khi rất đẹp, rất thơ, có khi là một thứ trái đắng! Nó được ví như một ngọn sóng trào dâng thành một thứ tình cảm lãng mạn... Bởi thế trong tình yêu thường có sự "mù quáng" vì hai kẻ yêu nhau thường quá say sưa với chất "mật ngọt" nên đôi khi dễ... buông thả. Cũng lắm khi những kẻ yêu nhau thường chỉ thấy những cái đẹp của người mình yêu mà không hề thấy những điểm yếu, điểm xấu... Trên phương diện này, tình yêu cũng mang chất mù quáng, khó ưa... - Vĩnh cười hồn nhiên để giảm bớt tính căng thẳng trong câu nói của anh.

Vĩnh thấy học trò của anh hôm nay ngoan hơn mọi ngày rất nhiều. Chẳng qua hôm nay chúng được "thầy đãi" một đề tài hấp dẫn nên chúng hầu như "bất động" vì quá say sưa.

Vĩnh nói tiếp:

- Vì vậy người ta cũng quan niệm "yêu nghĩa là cho, là dâng hiến tất cả trái tim, tấm lòng cho người mình yêu..."

- Nói chung, thầy chỉ diễn giải nó trên một phương diện ngữ nghĩa hạn hẹp ở một chừng mực ngôn ngữ, đủ để các em nắm bắt, tạm có nhận thức ban đầu về ý nghĩa của tình yêu, để các em biết dẫn đo suy nghĩ và cân nhắc trong hành động. Không bị "thần tình ái" "dụ khí" dễ dàng. - Vĩnh cười tinh nghịch.

- Hiện tại, thầy thấy các em cần phải "học, học nữa, học mãi" để tạo cho mình một sự nghiệp, một tương lai vững chắc. Sau đó, các em mới có quyền "được yêu đương thỏa thích"! Từ đó, theo tuổi đời, tình yêu sẽ dẫn đến hôn nhân vững chắc nhất. Bởi vì lúc ấy, các em đã có những suy nghĩ chín chắn, vững vàng.

Vĩnh ngừng nói, nhìn bao quát lớp. Không khí yên lặng bao trùm. Tất cả đều chăm chú lắng tai nghe. "Bé Nu" của anh chàng chắc cũng đang lắng nghe anh nói bằng tất cả tấm lòng. Vĩnh chỉ nghĩ thế chứ không hề dám nhìn "bé Nu". Bởi anh sợ sẽ gieo vào lòng bất cứ một học sinh nào của anh vượt giới hạn của nghĩa thầy trò.

Trước mắt anh, học trò của anh hãy còn vô tư lắm. Chúng thầy đều đáng yêu, đáng mến như cô em gái của anh thôi. Vĩnh gấp sổ sách lại cho ngay ngắn rồi nhìn đồng hồ, còn không hơn năm phút nữa là hết tiết. Vĩnh cảm ơn chung cả lớp đã dành cho anh những tình cảm quý báu trong ngày Tết nhà giáo. Và anh mong không riêng gì ngày 20 tháng 11, mà từ đây lớp sẽ chăm học hơn để tất cả đều tốt nghiệp và cùng thi đậu vào đại học.

Đó là niềm vui to lớn nhất của một người thầy hết mực yêu thương trò. Một tình yêu cao cả của một đời thầy tận tụy, sống và làm việc theo đúng phương châm "Tất cả vì học sinh thân yêu"...

Trống hết tiết đổ dồn. Vĩnh rời lớp với những bước chân vui và một tâm trạng vô cùng thoải mái.

Trời xanh cao thật đẹp, và cả nắng nữa Vĩnh thấy cũng thật dễ thương...

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 10

Đoan cắm ba đóa hồng nhung vào chiếc bình pha lê trong vắt để bên thành cửa sổ. Nơi đây nó sẽ hứng sương đêm và nắng gió để làm đẹp thêm cho phòng học của Đoan ít lâu nữa. Khi nó sắp tàn, Đoan sẽ ép khô nó để ghi nhớ một ngày trái tim Đoan có những rung động đầu đời...

Ba bông hoa đã thoi héo rũ, trở lại vẻ ảp xinh tươi. Ba đóa hàm tiếu còn chúm chím, các cánh mịn màng khẽ chúm lại như đôi môi nhỏ nhỏ tuyệt xinh của những người con gái đẹp.

Đoan ngắm nó say sưa ở các góc độ khác nhau vẫn thấy nó đẹp làm nao lòng. Hương thơm của nó phảng phất nhẹ lan tỏa trong không khí phòng học cho Đoan cảm giác say say như uống phải một tí rượu nhẹ.

Nó quá đẹp khiến người ta phải tỏ lòng mong muốn được áp má lên các cánh mịn êm như một loại gấm nhung tuyệt hảo. Nó khiến người ta phải ngần ngại hôn trước vẻ đẹp kiều sa lộng lẫy, khiến người ta muốn nâng nó lên môi hôn và tận hưởng hương thơm nồng nàn đến độ ngất ngây.

Nhưng tiếc thay, người ngắm nó, thưởng thức vẻ đẹp của nó lại không phải là người Đoan mơ tưởng.

Lẽ ra giờ này những đóa hồng xinh xắn kia phải ở trên bàn học của thầy Vĩnh, phải tỏa hương cho thầy say đắm, phải phô sắc cho thầy ngần ngại. Nó phải làm cho không gian quanh thầy rực rỡ hơn, phòng làm việc của thầy thơm ngát hơn.

Đoan muốn những hương thơm và sắc đẹp kia thay vì ở bên Đoan, nó phải ở cùng thầy. Người được thưởng thức hương thơm, vẻ đẹp của nó phải là thầy mà thôi!

Nhưng sao nó lại trở về với chủ? Đoan đưa tay bụng cầm rồi xụ mặt. Chưa bao giờ Đoan thấy tự ghét mình như bây giờ. Đoan tự hỏi không biết tính nhút nhát cố hữu bao giờ mới rời khỏi cá tính của Đoan?!

Chợt Đoan quay ra giận... thầy. Chỉ cần một câu của thầy hỏi thăm "Đoan có quà gì cho thầy không" là Đoan sẽ chẳng ngại ngần mang nó lên

bàn thầy ngay.

Thầy phải hiểu rằng đó là vật quý nhất của Đoan và chỉ có món quà của Đoan mới xứng đáng nhất, có giá trị tinh thần nhất so với các món quà khác! Mỗi lần học giờ thầy Vĩnh, thấy thầy, Đoan lại nhớ đến mấy bông hoa. Lời thơ của thầy như gió, như mây, quyện vào những đóa hồng nhung trong trí Đoan. Đoan nhìn thầy cứ tưởng như đang ngắm mấy đóa hoa hồng. Thầy giảng bài Đoan cứ ngỡ thầy đang trò chuyện cùng Đoan.

Đôi lúc Đoan lại bắt gặp thầy nhìn Đoan rất lâu, không biết lúc đó thầy nghĩ gì?

Trong đêm, Đoan độc thoại với những đóa hồng tưởng như được cùng thầy trò chuyện.

Thầy gần Đoan trong giờ học nhưng cũng thật xa vời như cánh bướm nhưng huyền bên cửa lớp.

Thầy có mặt lúc Đoan học bài, lúc Đoan thơ thần trong sân và cả trong giấc mơ của Đoan.

Đoan vò một ngọn cỏ trong tay tự hỏi:

- "Người đầu gặp gỡ làm chi...?"

Trăm năm biết có duyên gì hay không?"

Ai bảo thầy đến dạy lớp Đoan làm gì? Ai xui thầy có giọng thơ quá tuyệt? Giá mà Đoan đừng có quá nhiều cảm xúc dễ đến nỗi, với Đoan cái gì cũng đẹp, cũng thơ, hồn Đoan dễ rung động bởi một cánh bướm, một hạt mưa, hay cả những câu thơ tuyệt mỹ...

Ai bảo thầy có tiếng thơ mượt mà lưu luyến để cho Đoan cứ trôi nổi bồng bềnh như thuyền trên biển...

"Thương nhớ ơ hờ thương nhớ ai

Sông xa từng lớp, lớp sông dài...

Mắt kia em có sầu cô quạnh

Một chớm thu về, một sớm mai?..."

Thầy trích dẫn thơ tình yêu cho cả lớp nghe hay chỉ giảng cho một mình Đoan nghe? Những lần vui cười, thầy cười với tất cả hay chỉ gởi Đoan nụ cười đó? Đoan đã rất nhiều lần tự hỏi mình như thế rồi trầm ngâm, xao xuyến băng khuâng... một mình.

Hôm qua Đoan nghe rất rõ Hương Trâm và Nguyệt Quế nói chuyện với nhau dù rất khẽ:

- Nhỏ Đoan lúc này làm sao ấy? Ngẩn ngơ xa vắng như ở trên mây?!

- Tao cũng thấy vậy! Dường như nó ít nói chuyện với bọn mình hơn lúc trước. Dạo này nó học hơi kém hơn hồi đầu năm mày ạ!

Giờ chơi Đoan thường tìm một góc bàn vắng hay một thảm cỏ xanh khuất lối đi, ngồi một mình. Bình thường vốn không thích ồn ào, càng ngày Đoan lại càng trầm tư xa vắng.

Ba đóa hồng đã được ép khô gắn vào một bì sớ mi trắng cắt tỉa rất đẹp. Một mặt có giấy kính trong suốt có thể nhìn rõ nhánh hoa khô từ phía bên ngoài. Dưới cánh hoa là một dòng chữ bay bướm viết rất nhỏ như không muốn cho người khác đọc: "...Về thầy L.P.V 20/11".

Nhánh hoa khô được đặt trong một phong bì luôn theo Đoàn vào lớp. Có những giờ chơi ngồi một mình trong lớp, Đoàn lại giở nó ra xem.

Bà Mai phê sổ liên lạc cho con gái đã phát hiện trong việc học có phần "tuột dốc" của Đoàn. Bà định một ngày rồi việc sẽ tìm gặp ba đưa bạn thân của con hỏi han chuyện học hành của nó.

Bà làm việc ở một bệnh viện lớn trong thành phố nên thường vắng mặt suốt tám tiếng đồng hồ mỗi ngày. Thỉnh thoảng lại gặp ca đêm nên hai mẹ con ít gặp nhau.

Tuy thế, bà vẫn tin tưởng thành tích học tập của Đoàn. Bởi từ nhỏ chị em Đoàn đã có một sức tự lực học tập rất tốt.

Tính ra ông Tâm đã bỏ mẹ con bà từ ngày bé Mẫn, em gái Đoàn lên ba mà đi theo một tiếng gọi khác của ái tình. Từ đó một mình bà Mai tần tảo nuôi hai con ăn học bằng đồng lương chắt mót của một công nhân ngành y. Dù vậy bà Mai cũng thấy an lòng vì Đoàn, Mẫn rất ngoan và học tốt.

Năm nay Đoàn lại phải thi tốt nghiệp. Bà tự nhủ phải hỏi gấp Vân Anh.

Buổi học sáng nay, Đoàn bị một cơn đau bụng muốn rụng rời. Đoàn nhớ cơn đau này đã xuất hiện một lần, cách đây không lâu và không "âm ỉ" nên Đoàn không quan tâm. Không ngờ hôm nay nó lại bộc phát dữ dội. Đau đến nỗi đứng không muốn vững và cứ phải cong người lại. Nó xuất phát từ phần bụng bên hông phải, chéch rốn một chút. Nó mãnh liệt như một cơn bão làm Đoàn hoa cả mắt, người xuất mồ hôi và bủn rủn chân tay.

Nó đến từng cơn một, nhồi ép cơ bụng Đoàn làm thành một cơn đau khủng khiếp hất Đoàn gục xuống bàn.

Lớp học náo động, nhốn nháo, xôn xao. Đoàn không biết gì nữa, chỉ thấy mắt tối đen, cơ thể đau như bị ai dằn vì cơn đau lan tỏa khắp người. Trong cơn hoảng loạn, Đoàn mơ hồ ngửi thấy mùi dầu gió nồng cay. Bạn bè xúm lại xoa dầu, giục gió vẫn không cắt được cơn đau xé ruột.

Cô Vân dạy sử cuống quýt gọi Vân Anh và Nguyệt Quế đưa Đoàn xuống phòng y tế của trường.

Tại đây cô y tá cho biết Đoàn bị viêm ruột thừa cấp tính. Cô tức tốc gọi xe chở Đoàn đến bệnh viện.

Qua siêu âm, đúng là Đoàn bị viêm ruột thừa. Bác sĩ quyết định mổ ngay hôm đó. Nhà trường đã báo tin cho bà Mai biết. Tiết cuối, Vân Anh lật đặt soạn tập vở của Đoàn mang về nhà giúp và phân công hai chép bài giúp Đoàn.

Trong lúc xóc lại chồng vở bỏ vào cặp, thỉnh thoảng một phong bì không dán

roi xuống đất. Vân Anh nhặt lên. Một nhánh hoa hồng ép khô rơi ra ngoài. Thì ra đó là một loại "carte postable" tự làm bằng hoa khô. Nguyệt Quế tò mò:

- Ai tặng nó ba đóa hồng khô?

- Không lẽ Tín "điệu".

Ba đưa chum đầu vào nhau, tròn mắt ngạc nhiên khi thấy dòng chữ của Đoàn ghi bên dưới... "...về thầy L.P.V 20/11".

Cả ba nhìn nhau ngỡ ngàng. Dù không ai nói với ai lời nào nhưng trong "hộp nhớ" mỗi đứa đều nhận ra rất rõ cảnh ngày Tết nhà giáo... Đoàn ngồi buồn hiu nơi bàn học...

Ba đưa cùng nhìn nhau ngâm hiểu...

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 11

Đoàn mở mắt choàng tỉnh, không khỏi ngạc nhiên thấy mình nằm giữa một nơi hoàn toàn xa lạ. Đó là lúc chất thuốc mê đã hết tác dụng.

Cô bé chớp mắt, định thần nhìn kỹ mọi vật chung quanh. Căn phòng rộng lớn mang toàn một màu trắng lạnh buốt. Trong không khí nồng nặc mùi ê te đặc trưng của bệnh viện.

Đoàn đang nằm trên một chiếc giường nệm trải grap trắng toát. Trong phòng cũng còn nhiều chiếc giường như thế có người nằm và có chiếc còn trống.

Tường và trần đều sơn màu trắng đục. Hàng đèn néon tỏa ánh sáng khắp phòng không có chiếc quạt máy nào ở trên trần. Nhưng không khí bên trong phòng vẫn mát lạnh. Dần dần Đoàn nhận biết mình đang nằm trong phòng lạnh của một bệnh viện. Tuy nhiên Đoàn vẫn chưa hiểu vì sao mình có mặt ở nơi này. Chất thuốc mê làm đầu óc bệnh nhân "mụ mỵ" đi khi còn chút ảnh hưởng của nó trên cơ thể. Chai dịch truyền treo trên một giá cao đang nhỏ từng giọt chậm đều vào một ống dây nylon trong suốt, thông qua một cái kim to xuyên vào cánh tay cô bé và nơi bụng phải hẳn còn đau âm ỉ.

Đoàn lơ mơ nhớ lại cơn đau tái người trong giờ học, được đưa cấp tốc vào bệnh viện. Bác sĩ khám bệnh báo Đoàn bị viêm ruột thừa phải mổ...

Đoàn muốn xoay người một tí cho dễ chịu hơn. Nhưng không dám nhúc nhích cánh tay đang truyền dịch. Đoàn lo lắng, không biết ở nhà mẹ và em Mẫn có hay Đoàn nằm viện không? Giờ này không thấy ai là người thân có mặt bên mình, Đoàn bỗng thấy tủi thân.

Bỗng cửa phòng xịch mở, một cô y tá nhanh nhẹn đến bên giường Đoàn khẽ reo lên:

- A, em đã tỉnh rồi! Mẹ em này giờ ở đây. Nhưng em chưa tỉnh nên chị ấy về để sắp xếp chuyện nhà. Chai dịch truyền còn tí nữa là hết rồi đó, em có thấy đỡ chưa?

Đoan nói thật nhỏ vì hầy còn yếu lắm.

- Em... khát... nước!

Cô y tá nhanh nhẹn đến bên chiếc tủ cá nhân ở mỗi giương bệnh, bung đến cho Đoan một tách sữa nhỏ còn ấm. Cô bảo:

- Em uống sữa nhé! Chị Mai có khuấy sẵn đấy!

Cô y tá đút cho Đoan vài muỗng sữa. Đoan còn mệt nên không uống được nhiều. Trước khi ra khỏi phòng, cô y tá căn dặn.

- Em mới mổ nên còn ở phòng lạnh. Ở phòng lạnh không cho người ngoài vào nuôi nên em không gặp được người nhà đâu. Thỉnh thoảng chị Mai sẽ vào thăm em. Bây giờ, em cứ yên tâm ngủ đi cho khỏe nào!

Cô kéo mền đắp lên ngực Đoan rồi rút chiếc kim truyền dịch ra khỏi cánh tay Đoan.

Đoan nhắm mắt lại cố ngủ thêm tí nữa nhưng Đoan thấy khó ngủ vô cùng.

Tiếng máy lạnh chạy xè xè một âm điệu buồn bã cô đơn. Phòng lạnh thật yên lặng. Vài cô y tá đi lại nhẹ nhàng không hề gây một tiếng động nhỏ.

Đoan nhớ tới mẹ và em Mẫn. Mẹ thì có thể vào thăm Đoan được bất cứ lúc nào vì mẹ là y sĩ ở bệnh viện khoa nhi kế bên. Nhưng còn Mẫn, con bé lớp mười nghịch ngợm, tính khí như con trai, không biết nó có cảm thấy buồn khi Đoan nằm viện hay không?

Nhớ một lần Mẫn bị mẹ đét cho ba roi vào mông vì tội leo nóc nhà hái mận cho Đoan ăn, Đoan thấy thương nó vô cùng, cây mận trắng đặc ruột, cắn vào một miếng nước ngập ngọt tới răng vừa xốp vừa giòn. Mẹ không cho chị em Đoan trèo hái vì nó rất cao. Khi hái phải trèo lên nóc nhà rất nguy hiểm. Vậy mà con nhóc Mẫn đã dám mang vớ vào chân leo lên mái tôn giữa trưa nắng muốn phỏng chân hái xuống một "bụng" mận. Hai chị em "chén" một bữa no nê và con nhóc phải lãnh một trận đòn đáng nhớ...

Hết nghĩ tới em, Đoan lại nhớ đến bạn bè, lớp học. Bỗng Đoan nhớ đến ba đoá hồng khô. Hôm Đoan bệnh bất ngờ không biết nó có bị "bật mí" không. Đoan mong gặp Mẫn để hỏi xem ai đem cặp về cho Đoan và nhất là muốn Mẫn đem cặp đến bệnh viện cho Đoan tức khắc. Vì đối với Đoan đó là một vật "tuyệt mật" chỉ có mình Đoan biết mà thôi!

Đoan thấy lo lắng cho ba đoá hồng khô, muốn về nhà ngay để giữ bí mật tuyệt đối cho món quà không gửi. Một tình yêu đơn phương tuyệt đẹp không muốn "phơi bày ra ánh sáng"...

Nhắc đến ba đoá hồng, Đoan càng nhớ thầy Vĩnh thiết tha.

Chợt cửa phòng lạnh hé mở, bà Mai tất tả đến bên giường bệnh của con.

- Sao, khỏe không con? Con làm mẹ lo quá chừng.

Bà vuốt tóc Đoan rồi lấy khăn ướt lau mặt cho Đoan. Đoan muốn ôm cổ mẹ nũng nịu như mọi ngày. Nhưng mọi cử động, Đoan lại nghe đau nên đành phải nằm yên.

- Con bị viêm ruột thừa cấp tính phải mổ liền. Rất may lúc con lên phòng mổ, mẹ đã gọi con cho bác sĩ Tuấn. Mẹ vừa gặp lại bác ấy, bác bảo ca mổ của con rất tốt. Con cứ yên tâm.

Vẫn nhớ đến ba đoá hồng khô, Đoan liếm đôi môi khô héo, hỏi bà Mai:

- Mẹ à, hôm đó ai đem cặp vở về nhà cho con?

- Vân Anh con à! Ba đưa tụi nó thay phiên nhau chép bài giúp con đó!

Nghe nói Vân Anh, Đoan cảm thấy yên tâm. Tuy nhiên Đoan vẫn mong được gặp bạn bè. Đoan thủ thủ:

- Chùng nào con mới được ra khỏi phòng lạnh?

- Đúng hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Trưa mai con sẽ được ra phòng ngoài. Nằm lại khoảng một tuần rồi về. Con đừng lo lắng gì cả. Em Mẫn đòi vào thăm con đó.

- Ngày mai, mẹ bảo Mẫn đem cặp vào cho con nhé!

Bà Mai tươi cười vuốt má con gái:

- Cứ yên tâm dưỡng bệnh đi cô! Hết bệnh mới học được chứ!

- Con nhớ lớp lắm! Con cũng sắp thi học kỳ một rồi mẹ ạ!

- Thôi được, mai mẹ sẽ gọi em mang cặp vở vào cho con. Con uống sữa tiếp đi rồi ngủ.

Bà Mai cho Đoan uống hết tách sữa, dặn dò con thêm ít điều. Sau đó bà gọi Đoan cho bác sĩ trực rồi mới trở ra.

Bên ngoài có lẽ là đêm. Đoan nhớ không ít bạn bè, nhớ bọn Vân Anh, nhớ người thân, nhớ cả thầy Vĩnh. Không biết cho đến hôm nay thầy có hay Đoan nằm viện chưa nhỉ? Nếu biết, sao thầy không vào thăm Đoan? Và ba đoá hồng khô cầu mong cho đừng ai khám phá ra nó...

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 12

Thấm thoát Đoan ra phòng lạnh đã được ba ngày. Ngày nào Vân Anh, Nguyệt Quế, Hương Trâm cũng đến thăm Đoan. Chúng kể chuyện lớp, chuyện Quang "quậy" nện Tín "điệu" một cú ra trò bởi vì Tín "điệu" mà Tuyết "lùn" không hề ngó ngang gì đến nó; chuyện thầy Vĩnh phạt lớp suốt hai tiết không thèm dạy về vụ "tình tay ba" của Quang, Tuyết, Tín đã làm ảnh hưởng đến thi đua của lớp vì Quang "quậy" đã nện Tín "điệu" ở giữa sân trường.

Ngày nào không gặp bạn Vân Anh, Đoan buồn lắm cứ ngóng ra ngoài cửa phòng chờ đợi những tiếng chân quen thuộc của chúng.

Hôm qua, Hương Trâm đưa một số bạn ở lớp vào thăm Đoan. Lần này có cả Tín "điệu", Tuyết "lùn" và mấy "ông thần" xóm nhà lá...

Đoan vui mừng vì Tín đã không còn nhìn Đoan bằng đôi mắt chất chứa nỗi "u tình" nữa. Thái độ của Tín cũng trong sáng hơn, có lẽ nó đã lãng quên chuyện bức thư tỏ tình của nó gửi cho Đoan hôm nào. Hay tiến bộ hơn, Tín đã biết trái tim Đoan không cùng một nhịp điệu với nó rồi chăng?! Tuyết "lùn" có vẻ hợp với nó hơn. Đoan nghĩ thế và mong Tín đừng nghĩ tới Đoan nữa...

Khi bạn bè ra về hết, Đoan lại trở về với trạng thái cô đơn. Người Đoan vẫn hằng mong cũng chưa thấy đến thăm Đoan.

Hôm qua, Vân Anh có nói với Đoan rằng thầy chủ nhiệm có hỏi thăm Đoan và chúc Đoan mau bình phục. Thế rồi thôi, Đoan không nghe Vân Anh nói thêm câu nào nữa về thầy Vĩnh.

Mẫu đã mang cặp đến bệnh viện cho Đoan. Tất nhiên Đoan chỉ cần tìm gặp được điều "bí mật" của mình nằm trong ấy.

Thấy nó vẫn còn nằm im trong ngăn cặp. Đoan thở phào nhẹ nhõm.

Mỗi ngày, Đoan lại mang nó ra ngắm nghía, trò chuyện thầm thì với nó khi mọi người đã ra về cả. Bây giờ nó đang bình yên trên ngực Đoan, trong quyển sách văn học lớp 12 Đoan vẫn dùng làm gối để nằm.

Đoan tin tưởng khi món quà yêu thương nằm dưới gối, Đoan sẽ yên tâm hơn, giấc mơ của Đoan sẽ đẹp hơn và Đoan sẽ luôn gặp người Đoan yêu mến.

Bây giờ Đoan đâm ra thích ngủ. Có khi những giấc ngủ trưa làm cho Đoan bớt đi nỗi cô đơn và đôi khi dặt Đoan đến gần thầy hơn.

Trưa nay, không có tiết dạy, Vĩnh quyết định đến bệnh viện thăm Đoan.

Mấy bữa nay, anh đã nghe lớp báo cáo Đoan nghỉ học vì nằm viện mổ ruột thừa. Vĩnh cũng muốn đến thăm Đoan ngay với tư cách là giáo viên chủ nhiệm lớp đến thăm học trò nằm viện. Hơn nữa Vĩnh cũng rất "nóng ruột" khi tưởng tượng "bé Nu" của anh đang bệnh nặng. Nhưng công việc lớp dồn dập, Vĩnh chưa thể đi thăm Đoan được. Máy bữa nay vào lớp, Vĩnh cũng thấy hơi buồn vì thiếu hẳn đôi mắt to đen của cô em gái. Vĩnh thầm cầu mong cho Đoan chóng bình phục để đi học lại. Bởi vì không bao lâu nữa là đến thi học kỳ một rồi!

Buổi trưa, bệnh viện êm vắng, Vĩnh tìm được phòng của Đoan không mấy khó. Giờ này, trong phòng lặng ngắt. Mọi người đang nghỉ trưa. Giường của Đoan nằm bên cửa sổ trong cùng ở hành lang bên trái. Nơi đây khá mát mẻ vì có một bóng cây trướng cá to che mát cả một góc sân.

Vĩnh tiến lại từng bước thật khẽ đến bên giường Đoan. Giờ này không có

ai ở lại chăm sóc cô bé. Đoan đang say ngủ. Vĩnh lặng lẽ nhìn gương mặt trắng xanh trong bình lặng. Mái tóc đen nhánh xoa trên nền gối trắng. Hai tay cô bé đặt lên ngực. Đôi môi hơi kém hồng hào hơn thường ngày hé mở. Anh nhẹ nhàng đặt gối quàng lên bàn. Đoan vẫn vô tư suy nghĩ không hề hay có người đang đứng bên cửa sổ chờ Đoan tỉnh dậy.

Vĩnh nhìn nhịp thở phập phồng lên xuống nơi ngực cô bé và cảm thấy yên tâm.

Trong trí Vĩnh cảnh Nu bé nhỏ của anh ngày nào lại vùn vụt trở về. Đôi mắt u buồn nhìn người anh trai yêu quý mà không nói nên lời khi biết mình sẽ bỏ anh để mãi mãi đi xa về cõi vĩnh hằng vì căn bệnh ung thư máu hiểm nghèo. Vĩnh lắc đầu thật mạnh cố xua đi những hình ảnh đau thương đã đọng lại thành kỷ niệm khó phai mờ về người em gái yêu thương xấu số.

Thấy Đoan vẫn ngủ say, Vĩnh bỏ ra sân một lúc rồi lại quay vào. Thấy Vĩnh chờ lâu cô gái nằm chung phòng định gọi Đoan dậy. Nhưng Vĩnh ngăn lại để Đoan ngủ ngon giấc.

Chợt mắt Vĩnh chạm vào quyển sách Văn học lớp 12 đang nằm ngoan ngoãn bên gối Đoan.

- "Chà, cô bé siêng đáo để, tiết kiệm thời gian quá nhỉ!"

Anh cầm quyển sách lên xem để đốt thì giờ. Tình cờ một vật trong sách rơi ra. Thì ra đó là một cánh thiệp ép hoa khô.

Vĩnh ngắm nghía thật kỹ ba đóa hồng khô, mỉm cười lầm bầm "ba đóa hoa hồng biểu tượng của một lời tỏ tình!" Anh nhướn mày thích thú khi tình cờ khám phá một bí mật "A ha, cô bé đã có người yêu!"

Bỗng Vĩnh tò mò nhìn hàng chữ nhỏ xíu ghi bên dưới "Về thầy L.P.V 20/11"... Anh giật mình sững sốt nhìn ba đóa hồng khô, ngỡ ngàng, trái tim bắt đầu "loạn nhịp". Bên trong cánh thiệp còn nắn nót bốn dòng thơ:

"Em giấu trong sách vở

Một chút gì hắt hiu

Nhiều khi hồn bơ ngỡ

Hình như là... tình yêu..."

Vĩnh nghe cơ hồ trời đất chao nghiêng. Anh không tin vào những điều mình thấy. Nhưng sự thật vẫn sờ sờ trước mắt. Anh ngơ ngẩn mấy giây rồi một cảm giác vui sướng vì được yêu dâng lên trong lòng Vĩnh như từng đợt sóng trào...

Vĩnh không biết phải vui hay buồn. Bởi vì lẽ ra, Vĩnh phải để cho trái tim anh xúc cảm tự nhiên ở buổi ban đầu gặp Đoan ngoài cửa lớp. Nhưng anh đã đặt cương vị một người thầy lên trên tất cả. Anh đã tự kìm chế tình cảm tự nhiên chân thật của mình, "lái" nó sang một chiều hướng khác cao thượng hơn, đạo đức hơn, mà không có điều chi bắt anh phải làm như vậy?!

Nếu anh cứ để tình cảm nảy nở một cách tự nhiên thì giờ đây Vĩnh sẽ vô

cùng sung sướng khi biết rõ mối tình của Đoan đối với mình.
Thế mà... ngược ngạo thay!
Vĩnh nhẹ nhàng đặt quyển văn trở lại chỗ cũ rồi lặng lẽ ra về.
Anh rời bệnh viện bằng một trái tim xao động, chơi vơi...

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 13

Thấm thoát Đoan nghỉ học đã gần một tuần lễ. Vào lớp, vắng Đoan bộ ba Vân Anh, Nguyệt Quế, Hương Trâm cũng thấy buồn.
Hồi nãy trong tiết văn của thầy Vĩnh, Nguyệt Quế quan sát thầy kỹ lắm. Nó trao đổi tin thời sự với Vân Anh và Hương Trâm bằng cách thả thư từ bàn trên xuống bàn dưới rất khéo, rất "sành" mà thầy Vĩnh cũng không tài nào bắt được. Nếu biết được nội dung của những tờ "thư bướm" đó, thầy Vĩnh sẽ "mếu" dài dài là cái chắc!

Hôm nay Nguyệt Quế cũng thả "thư bướm" xuống bàn Vân Anh, nội dung như sau:

- Tụi mày ơi, mấy ngày nay tao để ý thầy mình coi bộ có phần giảng bài "kém hay" bằng những ngày có "em" Đoan trong lớp. Thầy có vẻ buồn buồn như "những lá thu bay". Ông giảng bài mà coi bộ "hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp" quá chừng!

- Hồng biết thầy có chia động từ "to love" con Đoan hông nữa! Dòm mặt ông sao tao nghi ngờ quá! Con Đoan "hóp hồn" thầy mình mất rồi! Híc! Híc!

- Ôi! Tội nghiệp thầy mình đã biết yêu rồi! "Yêu là chết trong lòng một ít!" đó thầy ui! Ông rành thơ Xuân Diệu quá mà sao ông dám lộn xộn với tình yêu tụi bây hé?!

- Tụi mày thấy tao "siêu âm" tim ông Vĩnh "oách" hôn? Còn "điện tâm đồ" cũng cho biết ông bị "rối loạn nhịp tim cấp ba" do vi khuẩn "I Love You" tấn công ào ạt. Hi! Hi!

"Tờ bướm" nọ quăng xuống bàn dưới. Không đầy năm phút sau một "tờ bướm" khác lập tức được thả lên bàn trên. Con Nguyệt Quế chớp nhanh lúc thầy Vĩnh xoay lưng lên bảng. Tờ bướm của Vân Anh và Hương Trâm "phúc đáp" thế này:

- Hu hu! Bọn tao "zương" ông thì ít mà thương con Đoan thì nhiều. Bởi nó đã ngu ngơ, dại dột, mới mấy tuổi đầu mà bày đặt chia động từ đó làm chi cho rắc rối cuộc đời.

- Ôi! Nhớ ba đoá hồng không gởi của "ẻm" mà hai tao thấy thương "ẻm".

Má ơi! Nếu ông Vĩnh mà biết được ba đoá hồng khô đó là của ông thì ông sẽ

ra sao?! Ông sẽ khùng lên vì được yêu hay ông sẽ cho con Đoan "ốc vẹt" điếm hạnh kiểm vì cái tội dám yêu thầy!

- Sao nó "ngu" thế? Nó không biết thầy là cha mẹ, thầy là vua, là Khang Hy đang vi hành... híc! Híc! "Giờn mặt với Khang Hy thì bị chém". "Giờn mặt với thầy thì bị xức xirô". Đùa với ái tình thì bị viêm ruột thừa thấy bố! Nó khờ lắm. Tội tao thương nó lắm nhưng không biết phải "nằm sao" bây giờ?

- Tao với Hương Trâm có làm bài thơ "Bạn nghỉ học" như sau. Mà đọc coi hay hôn? Đem đăng trong Mục Tím được hôn? Hi! Hi!

"Sáng nay bạn không đến lớp

Trời buồn trở gió heo may

Cành cây sà vào lớp học

Xua đi cái rét hao gầy

Chiếc ghế cô đơn lăm lăm!

Học bàn vắng những xôn xao

Khi cô đọc bài cho chép

Thiếu một tiếng bút rì rào..."

(Thầm Hạ)

- Tái bút: Đọc xong "thư bướm", "thủ tiêu" ngay lập tức. Bỏ vô họng nuốt cũng được! Miễn sao ông đừng bắt được là tốt! A.T.

Nãy giờ Vĩnh đã chú ý bàn của Vân Anh và Nguyệt Quế có những cánh tay thoăn thoắt chuyên lên, thả xuống những tờ giấy nhỏ. Anh dư sức biết "tội nhóc" nói chuyện bằng giấy. Nhưng Vĩnh chẳng hề bắt bớ hay rầy rà chúng làm gì. Bởi vì ai trong tuổi học trò mà nghiêm túc cả đâu?!

Ngày xưa anh cũng vậy! Còn bây giờ kẻ trên bục giảng, người dưới bàn học anh đã có nhiều cảm thông với lứa tuổi ô mai, nhí nhố đầy thơ mộng này.

Cho nên anh không buồn nhìn mấy cái đầu châu lại đôi vai run lên vì những trận cười về nội dung của những tờ giấy chuyên tay. Bởi không còn bao lâu nữa chúng sẽ rời trường xa lớp mãi mãi, tung cánh bay vào đời như anh bây giờ, làm gì tìm lại được những phút vô tư nghịch ngợm của tuổi học trò!

Chỗ ngồi của Đoan vẫn trống. Vắng một người Vĩnh dạy cũng mất "hăng"!

Học trò dưới lớp đang chăm chú làm bài tập làm văn. Vĩnh sẫm soi cây bút trong tay chợt nhớ buổi trưa anh vào thăm Đoan trong bệnh viện. Vĩnh thấy thương cô bé thật nhiều. Trong thâm tâm Vĩnh cố xem Đoan như em gái nhỏ của mình. Đã bao lần anh đã cố dặn lòng phải để cho Đoan học, hãy làm một người thầy tốt. Nhưng anh thấy khó quá! Anh đã phải đấu tranh tư tưởng dữ dội để trái tim anh đừng lạc điệu vu vơ.

Ngày mới về trường nhận lớp, Vĩnh đã có nhiều chú ý về cô bé mơ mộng đến quên giờ học ngoài cửa lớp! Cô bé ấy lại rất dễ thương, nhu mì và học rất giỏi môn anh phụ trách.

Trong những giờ lên lớp, nhìn xuống bàn học, Vĩnh chưa thấy ai say mê,

chăm chú nghe thầy giảng bài bằng Đuan nên trong thâm tâm anh thấy cuộc đời học của anh thật có ý nghĩa!

Rồi một ngày Vĩnh chợt khám phá ra ở Đuan có một nét rất quen thuộc. Chính nét quen thuộc ấy đã khiến Vĩnh cố gắng kìm hãm tình yêu trong sáng đã bộc phát hết sức tự nhiên trong lòng mình để xứng đáng là một người thầy đúng nghĩa, đúng chức năng. Đó chính là "đôi mắt"! Đôi mắt của bé Nu.

Trong đời Vĩnh, bé Nu là em gái nhỏ mà Vĩnh yêu thương nhất đã mất. Bây giờ Vĩnh không muốn mất bé Nu thêm một lần nữa! Vĩnh đã tình cờ tìm được bé Nu của anh trong lớp học qua cô học trò dễ thương. Nhưng khổ thay sự thật vẫn là sự thật!

Từ khi con tim có những tình cảm riêng, Vĩnh cố gắng đấu tranh với lý trí. Bởi lý trí của một người thầy không cho phép Vĩnh yêu Đuan nhưng trái tim của Vĩnh cũng có những lý lẽ riêng của nó.

Ba đóa hồng mừng 20/11 chứng minh mối tình của một học trò đối với thầy. Vĩnh nghĩ đó là mối tình đầu của Đuan. Vì chính Vĩnh cũng đã từng mất thầy tai nghe chuyện Tín "điều" với bài thơ "Đuan tiến"!

Vĩnh cười buồn và suy nghĩ rất mông lung. Bây giờ Đuan còn nhỏ. Chuyện thi cử tương lai rất là hệ trọng. Mai sau, khi Đuan rời khỏi ghế nhà trường, dù chỉ mới bước chân lên đại học. Nếu trái tim xưa còn cùng nhịp đập với anh, Vĩnh sẽ mở rộng vòng tay chờ đón người anh yêu với tất cả tấm lòng. Chỉ sợ rằng... Vĩnh không dám nghĩ xa hơn nữa...

Còn bây giờ lý trí của người thầy luôn bảo với Vĩnh rằng hãy xem Đuan như em gái. Nhưng trái tim anh, sao nó cứng đầu kinh khủng!

Lý trí và tình cảm cứ dằn co trong lòng Vĩnh gây nên những mâu thuẫn như những đợt sóng ngầm cuốn hút Vĩnh vào trong.

Trên nền trời xanh thẫm, những cuộn mây trắng nhón nhơ bay. Vĩnh thèm được thanh thoi như những đám mây rong chơi đó biết chừng nào!

Vân Anh bảo ngày mốt Đuan xuất viện. Vĩnh quyết định sẽ thực hiện mọi việc theo ý nghĩ của mình.

Bông Hồng Cho Tình Đầu

Chương 14

Nắng chiều nhẹ nhàng vương trên những cành lá mận xanh tươi. Đuan vừa trải qua một giấc ngủ dài. Cô bé ẵm con Mi Mi ra trước hiên nhà.

Chiều nay Mẫn vào trường học phụ đạo chưa về. Bà Mai thấy Đuan xuất viện ba ngày đã khỏe nên cũng đã đi làm. Một mình ở nhà ngủ mãi cũng

chán, Đoan định chơi với con Mi Mi một lát rồi vào nhà soạn lại sách vở chuẩn bị mai đi học.

Nghỉ học đã lâu, Đoan nhớ lớp vô cùng, Đoan nhớ bạn bè, nhớ lớp học với chỗ ngồi thân yêu, nhớ cây me tây và sân trường đầy bóng mát, nhớ môn văn học đã mười ngày nay không ai giảng cho nghe!

Đoan vuốt ve bộ lông mịn màng của con Mi Mi, nói chuyện với nó cho đỡ buồn:

- Mi Mi ơi! Mấy ngày chị bệnh sao cũng không đến bệnh viện thăm chị? Chú mèo hễ hễ chiếc mũi đỏ hồng, khẽ co bộ lông mềm vào lòng Đoan nũng nịu.

- Ở nhà cũng có nhớ chị không?

Đoan nhìn vào đôi mắt trong veo của nó. Con Mi Mi gừ gừ những tiếng nhỏ xíu trong cổ họng tỏ vẻ thông cảm với cô chủ nhỏ của nó.

Đoan bế nó lên tay thăm thì:

- Nhưng có một người còn tệ hơn cưng nữa! Người đó không hề nhớ tới chị miu à!

- ...

- Miu biết không, có người bảo với chị rằng, một buổi trưa có một anh chàng là lạ vào thăm chị, chị có thấy một gói quà của một người nào đó để lại, nhưng không thấy đề tên.

Con mèo "ngao ngao" trả lời cô chủ tội nghiệp. Bỗng nó nhảy phốc xuống, nhẹ nhàng lao ra cổng. Đoan đi theo bắt nó lại, nhưng nó đã lên ra hàng rào mất hút. Đoan mở cổng rào, ló đầu ra ngoài tìm chú mèo "lộn xộn". Đoan cất tiếng:

- Mi Mi! Mi Mi!

- A! Hay quá nếu không nhờ con mèo trắng mới phóng ra chắc thầy không tìm được nhà em rồi!

Đoan hết hồn khi nhận ra thầy Vĩnh. Trống ngực Đoan đập dữ dội. Vừa mới mong gặp thầy, bây giờ thầy hiện diện trước mắt Đoan trong gang tấc làm Đoan vừa bối rối, e thẹn, vừa thấy lòng nao nao. Tất cả làm thành một thứ tình cảm gì Đoan không thể tả được.

Vĩnh vịn một tay lên chiếc xe "cuộc" ngẩng cô học trò hầy còn xanh xao.

Anh chỉ muốn mình không phải là thầy giáo chủ nhiệm của Đoan để được bày tỏ tình cảm đang dâng trào như sóng. Nhưng không! Vĩnh đã dặn lòng "phải vững", Đoan chỉ là học trò của anh thôi.

- Đoan khỏe chưa? Mẹ em có ở nhà không?

Đoan khẽ lắc đầu, nép vào cổng. Vĩnh dắt chiếc xe cuộc vào trong sân.

Đoan đi rất nhẹ và chậm. Bác sĩ bảo phải cẩn thận khi đi đứng và làm việc nhẹ để vết mổ thật lành lặn.

Vĩnh cũng đi thật chậm để chờ Đoan vào nhà. Anh cố xem Đoan là bé Nu

của anh ngày nào để thực hiện được ý định trong sạch của mình, đem lại những điều tốt đẹp cho Doan.

Vĩnh chủ động mở rộng cửa ra vào và tự động kéo ghế ngồi sau khi đã bật chiếc ghế xích đu ra cho Doan.

Dù lớn hơn Doan gần chục tuổi, đã từng giảng bài trước lớp, dù đã từng dặn với lòng nói sao cho khéo. Nhưng Vĩnh vẫn thấy khó vô cùng. Anh tăng hắng mấy lần, rồi đứng lên đi đi lại lại trong phòng vẫn chưa biết phải bắt đầu ra sao.

Còn Doan cứ đưa mắt nhìn ra sân rồi lại vân vê chiếc kẹp hình bướm trong suốt, thời gian khi thì như dài ra, lúc như lắng đọng lại, vẫn chưa nghe ai cất tiếng. Cuối cùng Vĩnh là người lên tiếng trước.

- Chừng nào em đi học lại?

Doan trả lời nhẹ như tiếng lá rơi:

- Thưa thầy, có lẽ ngày mai ạ!

Vĩnh nhìn đôi mắt anh yêu nhất:

- Em có thấy thật khỏe chưa?

Doan khẽ gật đầu. Ở cô bé cái gì cũng thật nhẹ, thật dịu như rất dễ vỡ, dễ rơi bất cứ lúc nào. Vĩnh muốn đặt tay lên mái tóc đen mượt để nghe cái cảm giác mát êm nơi tay anh. Muốn ngắm đôi mắt đen thỏa lòng, muốn hôn đôi môi xinh một chiếc hôn nồng ấm nhất, nhưng anh không dám. Bởi chúng còn trong trắng ngây thơ quá. Anh sẽ làm chúng vẫn đục mất! Anh cố gắng tự nhủ:

- "Ngày mai! Ngày mai! Cũng chẳng còn bao xa, Doan sẽ vào đại học."

Bao nhiêu lời định nói bỗng theo gió theo mây bay mất. Bỗng chuông đồng hồ thông thả buông bốn tiếng. Không còn bao lâu nữa, mọi người sẽ về, Vĩnh sẽ không còn dịp nào tốt hơn. Nghĩ thế, anh kéo ghế đến ngồi đối diện với Doan, cố nói bằng giọng bình thản nhất:

- Hôm nay, thầy đến thăm em. Thầy rất mừng khi thấy em khỏe hẳn. Ngày mai em sẽ đi học lại, tiếp tục chặng cuối của đời học sinh thân yêu. Bởi không còn bao lâu nữa, dù muốn dù không em cũng sẽ rời trường. Lúc đó thầy sẽ vui mừng biết bao nếu em đạt kết quả mỹ mãn, chứng tỏ một thành tích học tập xuất sắc, không xao lãng việc học bởi bất cứ một vấn đề gì rất vụn vặt của tuổi học trò. Thầy không muốn em bị xao động tâm hồn, bởi em rất giống cô em gái của thầy đã mất. Và thầy rất thương cô em gái đó! Tuy nhiên thầy thành thật khuyên em nên bớt lãng mạn! Là học trò, đường tương lai thênh thang rộng mở, thầy nghĩ em sẽ thành công không mấy khó với một điều kiện duy nhất là "Học! Học nữa, học mãi!" đừng để tâm trí đi menh mông xa vời khi em chưa vào đại học.

Vĩnh ngừng nói, anh thấy nét mặt Doan thắm tươi hơn. Cô bé có vẻ hiểu những lời thầy nhắn gửi. Vĩnh mừng ghê gớm. Anh nhìn sâu vào mắt Doan.

- Bây giờ em có hứa với thầy không được xao lãng việc học bất kể vì một vấn đề gì, từ bây giờ cho đến ngày em vào đại học!

Vĩnh thông thả nhân mạnh:

- Em có hứa với thầy được không?

Anh sung sướng rộn rã trong lòng khi thấy Đoan gật đầu quả quyết, miệng nhoẻn cười thật tươi.

Vĩnh đứng lại mấy giây rồi tiến nhanh ra cổng, xem như anh đã thành công bước quan trọng nhất. Những ngày kế tiếp còn dạy Đoan học, còn gặp nhau mỗi ngày Vĩnh phải làm gương tốt, tạo niềm tin vững chắc cho tất cả học trò của mình và nhất là để chứng minh cho lời nói, việc làm của anh. Điều đó còn khó hơn gấp bội. Nhưng Vĩnh sẽ quyết tâm làm được.

Anh ra về lòng phơi phới theo từng vòng bánh xe reo vui, Vĩnh nghe lòng nhẹ nhõm thênh thang như vừa cất đi gánh nặng sàu tâm tư trong mình suốt mấy ngày qua, từ khi bắt gặp ba đóa hồng trong trang sách của Đoan.

Còn Đoan, cô bé cứ đứng tần ngần ngắm mãi bóng thầy khuất sau cánh cổng rào to lớn. Đoan như bừng tỉnh sau một giấc ngủ mê. Lời thầy Vĩnh quá rõ và Đoan đã hứa với thầy sẽ đậu vào đại học.

Đoan đến bên bàn học soạn tập vở cho vào cặp. Cô bé không quên mang "kỷ vật thân yêu" của mình ra ngắm một lần cuối cùng. Chỉ một lần này nữa thôi, Đoan sẽ cất nó vào dĩ vãng, vào ký ức rất sâu của tâm hồn. Bởi chuyện trước mắt của Đoan là phải đậu vào đại học. Đoan sẽ đóng cửa ngăn tim hồng của mình lại, tưởng tượng ra cổng trường đại học thênh thang sẽ mở rộng cửa đón bước chân Đoan với điều kiện phải quên đi "ba đóa hồng"!

Đoan đặt môi hôn ba đóa hồng khô một lần cuối cùng rồi lẳng lặng bật quẹt, một ánh lửa xanh lóe lên liếm vào hàng chữ "Về thầy L.P.V 20/11" trước khi thiêu rụi ba đóa hồng yêu thương. Đoan nghe buồn ngẩn ngơ dâng tận trong hồn.

Nhưng nỗi buồn đó chỉ ngự trị trong lòng Đoan hôm nay nữa thôi. Bởi Đoan đã xác định với chính mình là phải đậu vào đại học. Còn thầy Vĩnh, thầy chỉ là một áng mây bông noãn làm đẹp tuổi học trò mộng mơ của Đoan trong giây phút. Vì thầy chỉ xem Đoan như một người em gái!

* * *

Nắng sớm bừng lên trên hàng cây trước ngõ. Sau một giấc ngủ dài chưa từng có, Đoan đã tỉnh táo hơn. Mỗi tình đơn phương với thầy đã trôi theo bóng đêm từ buổi tối hôm qua mất rồi!

Đoan ôm cặp bước ra ngõ. Ánh nắng đào non tươi đang vờn tà áo lụa, vờ hôn lên má, lên tóc cô học trò mười tám tuổi. Đoan cười với nắng mai, chào gió sớm, bước tung tăng đến trường vô tư như chưa bao giờ trải qua một giấc mộng tình yêu.

Đoan náo nức kinh khủng bởi sắp tới cổng trường, sắp thấy cây me tây già

nua và khung cửa sổ quen thuộc. Từ đây đến cuối năm chắc chắn cô nàng sẽ không còn giấu trong sách vở một chút gì hắt hiu nữa! Bởi tuổi mười tám có nhiều điều để nhớ và cũng rất dễ quên!

Đoan bước chậm lại để lắng nghe giọng một ca sĩ đang vang lên bài "Khát Vọng" mà Đoan rất thích. Cô bé ngửa mặt nhìn bầu trời xanh trong rất cao rất rộng và lẩm nhẩm hát "và sao không là gió, là mây để thấy trời bao la? Và sao không là phù sa rục rờ cho màu hoa...? Sao không là đàn chim gọi bình minh thức giấc, sao không là mặt trời gieo hạt nắng vô tư..."

Đoan nhoẻn miệng cười thật tươi và bước nhanh vào cổng trường rộng mở, nơi đó có biết bao bàn tay nồng ấm của bạn bè thương yêu và tri thức vẫy gọi làm cháy bừng trong Đoan bao khát vọng học trò về một tương lai tươi sáng.

Đoan sẽ sống thật có ích cho đời, cho xã hội mai sau.

Cô bé sẽ là phù sa màu mỡ cho hoa thêm hương ngát, là hạt giống xanh tươi trên đất mẹ, là đàn chim gọi ngày mới, là cả ánh mặt trời rất cần thiết cho mọi người, mọi vật.

Phải rồi, Đoan sẽ là ánh mặt trời gieo sắc cho đời những hạt nắng vàng rất đổi vô tư.

Khánh Như

Nguồn: ThoiAoTrang

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA